11/2026

A report

MORAVIAN LANCE 2026

V úterý 2. listopadu 2026 vláda na svém zasedání schválila Koncepci výstavby Armády ČR 2040 (KVAČR 2040). Následně proběhla tisková konference náčelníka Generálního štábu AČR armádního generála Miroslava Hlaváče, který hovořil zejména o cílech nové koncepce a způsobu její implementace. Zdůraznil, že tento dokument bude v budoucnu rozpracován v další, funkčně vymezené koncepce a konkrétně jmenoval koncepce rozvoje pozemních, vzdušných a teritoriálních sil nebo koncepce týkající se rozvoje logistiky či schopností v kybernetické doméně.

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky generálporučík Miroslav Hlaváč navštívil koncem letošního října Polsko, kde jednal se svým protějškem generálem Wiesławem Kukułou o rozvoji vojenských schopností, protivzdušné obraně, společném výcviku a podpoře Ukrajiny mimo jiné formou výcviku vojáků. Šlo o jeho první bilaterální zahraniční návštěvu v roli náčelníka Generálního štábu AČR.

V pražských Letňanech se v říjnu letošního roku konal 16. ročník mezinárodního veletrhu Future Forces Forum 2026. Letošní ročník představil technologie více než 530 vystavovatelů ze sedmi desítek zemí. Slavnostního zahájení se zúčastnili ministr obrany Jaromír Zůna a první zástupce náčelníka GŠ AČR generálmajor Petr Čepelka. „Jedním z poučení ze současných konfliktů je, že rychlý technologický rozvoj zásadně proměňuje bezpečnostní hrozby, jimž čelíme. Důležité je, jak rychle dokážeme přetavit získané zkušenosti do nových schopností. Důležité je, jak rychle dokážeme propojit ozbrojené síly, průmysl a výzkumnou komunitu, abychom mohli inovovat, vyrábět a zavádět do výzbroje nové systémy. V této souvislosti je třeba zdůraznit významnou sílu našeho domácího obranného průmyslu," zdůraznil ministr obrany Jaromír Zůna.

Brněnským náměstím Svobody se 30. října krátce před devátou hodinou ranní rozlehl sborový výkřik „Tak přísaháme!", jímž téměř čtyři stovky nových studentů Univerzity obrany vyjádřily svůj závazek bránit v případě potřeby svou vlast. Studenti tak završili cestu ke studiu na jediné vojenské vysoké škole u nás. Budoucí velitelé, technici, piloti či lékaři nastoupili do tří-, pěti- a šestiletých studijních programů. Spolu s nimi významný krok ve vojenské kariéře v podobě přísahy učinilo i pět studentů vojenského oboru Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy.

Zdroj: mo.gov.cz

28. ŘÍJEN 1918

ARMÁDA A VEŘEJNOST SI PŘIPOMNĚLY 108. VÝROČÍ VZNIKU ČESKOSLOVENSKA

V Národním památníku na Vítkově si nejvyšší představitelé státu v čele s prezidentem republiky Petrem Pavlem, armádou i veřejností připomněli den vzniku Československa. Za resort Ministerstva obrany ČR uctili památku padlých ministr obrany Jaromír Zůna a náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Miroslav Hlaváč.

„108. výročí vzniku Československa je mimořádně významným dnem pro celou naši zemi. Pro Armádu České republiky a Ministerstvo obrany má však ještě hlubší symboliku. Je připomínkou naší státnosti a zároveň symbolem poslání armády – bránit naši zemi, její občany a hodnoty, na kterých stojí," uvedl ministr obrany Jaromír Zůna a dodal, že je to den plný slavnostních událostí, ale také den hrdosti na to, že žijeme v suverénní České republice. „Armáda bude vždy stát na straně naší země, jejích občanů a hodnot, které tvoří základ naší společnosti a kultury," zdůraznil ministr.

Ceremoniál zahájila přehlídka nastoupených jednotek, kterou vykonal prezident republiky Petr Pavel v doprovodu náčelníka své Vojenské kanceláře. Po státní hymně zazněl husitský chorál Ktož sú boží bojovníci a byly přineseny historické bojové prapory.

Následoval ceremoniál položení věnců: jako první památku padlých uctil prezident republiky, poté společně zástupci obou parlamentních komor a předseda vlády. Následovali je ministr obrany a náčelník Generálního štábu AČR, zástupci církví a primátor hlavního města Prahy. Věnec k památníku položili také zástupci Hasičského záchranného sboru, Policie ČR či veteránských organizací. Padlé československé vojáky uctili přítomní minutou ticha. Pietní akt zakončil slavnostní pochod jednotek a průlet armádních letounů – vrtulníků UH-1Y Venom a AH-1Z Viper, dvojice podzvuků L-159 ALCA a taktického transportního letounu CASA C-295M. Hosté se poté přesunuli do kolumbária, kde položili kytice u hrobu Neznámého vojína.

Text: Tiskové odd., foto: Jan Schejbal

OBSAH

Noví generálové AČR	**4**
Drone Shield 2026	**6**
Provedu! Cena za svobodu	**12**
Od učitelské katedry k vojenské misi v Litvě	**13**
Moravian Lance 2026	**16**
Elektronizace a digitalizace	**22**
Ze školky rovnou do armády	**24**
Do vody i pod palbu	**28**
Vítězná smeč!	**33**
Být užitečný pro společnost je super!	**34**
V dresu i uniformě	**36**
Očitá svědectví z let 1936–1937 o zemi, kde „zítra" znamenalo pro mnohé zmar a smrt	**38**

PŘÍLOHA **dukla sport**

Armádní sportovec roku	**42**
Armádní mistrovství světa v orientačním běhu	**44**
Armádní mistrovství světa ve sportovní střelbě	**44**
Mistrovství Evropy v brokové střelbě	**45**
Běžecké lyžování	**46**
Dráhaři Dukly položili na MS slibný základ pro olympijskou kvalifikaci	**48**

PREZIDENT JMENOVAL PĚT NOVÝCH GENERÁLŮ, ŠEST POVÝŠIL DO VYŠŠÍ GENERÁLSKÉ HODNOSTI

U příležitosti státního svátku vzniku Československa 28. října 2026 prezident republiky povýšil šest generálů do vyšší generálské hodnosti a pět plukovníků GŠ AČR pak jmenoval do hodnosti brigádní generál. Slavnostní akt se uskutečnil v Míčovně Pražského hradu.

Cesta k okamžiku jmenování do generálské hodnosti je podle prezidenta Petra Pavla mimořádně trnitá a dlouhodobá, pojí se také s velkými požadavky především na profesionální přípravu a odbornou praxi. „Nacházíme se v době, která není jednoduchá. Vývoj ukazuje, že v budoucnu nebude jednodušší a může se stát, že složky, které řídíte, budou muset řešit horší situace než dosud," zdůraznil prezident. V takových momentech bude podle něj zapotřebí plná funkčnost těchto institucí a maximální odpovědnost při jejich řízení. „Od vás se zároveň očekává, že budete poradním hlasem svých politických nadřízených a že jim budete poskytovat takové rady, které nebudou směřovány k tomu, aby jim udělaly radost, ale aby v maximální možné míře sloužily zájmům občanů této země," připomněl. Za nastoupené generály promluvil náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Miroslav Hlaváč, který prezidentovi poděkoval za důvěru. „Bereme to jako ocenění naší práce, ale zároveň jako obrovskou odpovědnost při zajišťování obrany a bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel," sdělil generál Hlaváč.

Do nejvyšší generálské hodnosti **armádní generál** byl jmenován generálporučík Miroslav Hlaváč, náčelník Generálního štábu AČR.

Do o stupeň nižší generálské hodnosti **generálporučík** byli jmenováni tři generálmajoři – první zástupce náčelníka Generálního štábu AČR Petr Čepelka, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – náčelník štábu Pavel Lipka a velitel Velitelství pro operace AČR Jaroslav Míka.

Do hodnosti **generálmajor** byli jmenováni Míkův zástupce brigádní generál Jan Štěpánek a velitel Vzdušných sil AČR brigádní generál Petr Tománek.

Do hodnosti **brigádní generál** byli jmenováni tito plukovníci Generálního štábu: Jan Bouda, zástupce ředitele Vojenského zpravodajství – ředitel sekce technické 603. provozního střediska, Petr Čeklovský, ředitel sekce zpravodajského zabezpečení AČR MO, Karel Krejčiřík, zástupce velitele Vzdušných sil AČR, Miroslav Vybíhal, velitel 7. mechanizované brigády, a Karel Zapletal, ředitel sekce logistiky MO.

Text: Tiskové odd., foto: Jan Schejbal

ARMÁDA ČR MÁ PĚT NOVÝCH PLUKOVNÍKŮ

U příležitosti oslav vzniku samostatného československého státu ve Slavnostní síni Národního památníku na Vítkově jmenoval 27. října 2026 náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Miroslav Hlaváč pět nových plukovníků.

Náčelník Generálního štábu AČR ve svém úvodním vystoupení zdůraznil, že s novou hodností přijali důstojníci i závazek a odpovědnost za další rozvoj armády. „Nejvyšší důstojnická hodnost je oceněním toho, co máte za sebou. Je ale také o odpovědnosti za to, co máte před sebou. Od plukovníka se očekává odborná kompetence, samostatnost v rozhodování, schopnost nést za svá rozhodnutí odpovědnost, dále že dokáže vést své lidi, stanovit priority a dotáhnout úkol do konce," zdůraznil generál Hlaváč.

Za nově jmenované plukovníky promluvil plukovník Marek Pažúr, vedoucí oddělení taktického letectva – náčelník taktického letectva odboru rozvoje vzdušných sil. Ve svém projevu vyjádřil za jmenované hrdost, že mohou sloužit naší zemi a bránit hodnoty, které jsou nám všem drahé. „Za každou kariérou vojáka stojí mnoho let práce, zkušeností, překonaných překážek i rozhodnutí, která by nebyla možná bez podpory našich rodin, kolegů, nadřízených a podřízených. Právě jim patří naše upřímné poděkování. Nejvyšší důstojnická hodnost pro nás není cílem, ale dalším krokem na cestě služby České republice a jejím občanům. Jsme si vědomi odpovědnosti, která je s ní spojena. Odpovědnosti za svěřené lidi, za rozvoj schopností Armády České republiky i za zachování hodnot, na nichž naše služba stojí."

Text: Tiskové odd., foto: Petr Dohnal

Prezident republiky Petr Pavel udělil u příležitosti státního svátku vzniku Československa vyznamenání pěti desítkám osobností. Medailí Za hrdinství in memoriam byli oceněni tři vojáci, kteří zahynuli při plnění úkolů v Afghánistánu.

Poručík in memoriam Milan Štěrba zahynul 17. března 2008 při útoku sebevražedného atentátníka v afghánském Gerešku. Milan Štěrba byl příslušníkem Vojenské policie, velitelem III. skupiny Útvaru speciálních operací SOG (Special Operations Group) 2. kontingentu AČR SOG VP. Na jeho počest byl v říjnu 2021 Velitelství ochranné služby Vojenské policie propůjčen prezidentem republiky čestný název Poručíka Milana Štěrby.

Poručík in memoriam Robert Vyroubal zahynul 31. května 2011 v afghánské provincii Vardak, když jeho vozidlo při cestě na pravidelné setkání s místními obyvateli najelo na improvizované výbušné zařízení. Robert Vyroubal byl příslušníkem poradního a výcvikového týmu (OMLT).

Poručík in memoriam Adrian Werner působil v afghánské provincii Vardak jako instruktor 5. výcvikového týmu 2. jednotky OMLT. Dne 6. července 2011 byl při napadení předsunuté základny COP Salar těžce zraněn. Po převozu do České republiky svým zraněním 9. října 2011 podlehl.

Text: Tiskové odd., foto: archiv OVVVH

Poručík in memoriam Milan Štěrba

Poručík in memoriam Robert Vyroubal

Poručík in memoriam Adrian Werner

DRONE SHIELD 2026

TECHNOLOGIE PRO BUDOUCÍ BOJIŠTĚ

Nad vojenským újezdem Březina se objevuje malý dron. O několik sekund později ho zachytí kombinace radarových, optoelektronických a radiofrekvenčních senzorů. Operátor na obrazovce sleduje jeho trasu a do prostoru startuje interceptor. Nejde o bojové nasazení, ale o jeden z desítek testů mezinárodního experimentálního cvičení Drone Shield 2026.

To se uskutečnilo na přelomu září a října 2026. Na jeho přípravě a realizaci se podílely sekce komunikačních a informačních systémů MO a sekce rozvoje sil Ministerstva obrany ve spolupráci s NATO DIANA, vojáky, odborníky a technologickými společnostmi. Cílem nebylo najít jeden nejlepší výrobek, ale v praxi ověřit nové technologie, možnosti jejich vzájemného propojení a případné využití na současném i budoucím bojišti.

Zkušenosti ze současných konfliktů ukazují, že technologická převaha nemusí vznikat pouze zavedením nového zbraňového systému. Významnou změnu může přinést i relativně jednoduchá a dostupná technologie, která se začne používat novým způsobem. Typickým příkladem jsou malé bezpilotní prostředky. Z původně převážně průzkumného nástroje se během krátké doby stal prostředek schopný vyhledávat cíle, navádět palbu nebo sám útočit.

Pro armádu z toho vyplývá zásadní úkol. Nestačí reagovat pouze na hrozby, které už zná. Musí sledovat technologický vývoj, nové prostředky prakticky zkoušet a co nejdříve pochopit, jak je může sama využít, nebo jak mohou být použity proti ní.

Nešlo přitom o ukázky technologií jako na zbrojním veletrhu, ani o sérii produktových prezentací. Technologie byly zasazovány do scénářů vycházejících z vojenských potřeb a plnily konkrétní úkoly.

„Technologie, zejména v oblasti bezpilotních systémů a ochrany proti nim, se dnes vyvíjejí rychleji, než je dokážeme tradičním způsobem pořizovat. Pokud chceme držet krok s vývojem a dostat moderní technologie k vojákům včas, musíme zrychlit akviziční proces a vytvořit prostor pro rychlé testování a zavádění nových řešení. Drone Shield nám umožňuje technologie ověřit v praxi, získat s nimi reálnou zkušenost a na jejím základě rozhodovat o jejich dalším využití v Armádě České republiky," uvedl brigádní generál Petr Šnajdárek, ředitel sekce komunikačních a informačních systémů Ministerstva obrany.

Obrana nezačíná sestřelením dronu

Nejviditelnější částí Drone Shieldu byla obrana proti bezpilotním prostředkům. Její podstata je ale výrazně složitější než prostá otázka, čím nepřátelský dron sestřelit.

Úspěšná obrana začíná ještě dříve, než je bezpilotní prostředek vůbec zachycen senzory. Součástí testování proto byly také prvky pasivní ochrany. Od ochranných a maskovacích sítí až po speciální materiály a oděvy snižující zjistitelnost osob nebo techniky termovizními a infračervenými senzory. První možností obrany je totiž ztížit protivníkovi samotné nalezení cíle.

Pokud už bezpilotní prostředek do prostoru pronikne, je nutné jej zjistit, rozpoznat a pokud možno určit jeho polohu. Žádný univerzální senzor ale neexistuje. Během cvičení proto byly ověřovány různé metody a principy detekce a identifikace. Radarová, radiofrekvenční, optoelektronická i akustická detekce.

Každý z nich sleduje hrozbu jiným způsobem a každý má své možnosti i omezení. Skutečná schopnost tak nevzniká pouze pořízením jednoho senzoru, ale jejich vhodnou kombinací a především schopností získaná data fúzovat.

Tím se obrana proti dronům dostává k méně nápadné, ale zásadní části celého řetězce, což jsou systémy velení a řízení (C2 systémy). Informace ze senzorů musí být předány, vyhodnoceny a převedeny do společného situačního obrazu. Teprve potom je možné rozhodnout, zda a jak proti cíli působit.

A právě tady se ukazuje význam integrace. Samostatný radar, akustický senzor či kamera můžou být velmi kvalitní technologie. Pokud ale nedokážou informace předat dál

a spolupracovat s ostatními prvky, jejich přínos pro celek zůstává omezený.

Od detekce až k fyzickému zásahu

Drone Shield nezůstával pouze u sledování dronů na obrazovkách. Jakmile je bezpilotní prostředek zjištěn, identifikován a lokalizován, přichází další otázka: jak proti němu účinně působit?

Obecně lze protidronová opatření rozdělit na soft-kill a hard-kill. Soft-kill řešení se snaží dron vyřadit bez jeho fyzického zničení, například pomocí prostředků elektromagnetického boje. Rušením řídicího nebo obrazového signálu či narušením příjmu signálů globálních navigačních družicových systémů (GNSS). Hard-kill naopak znamená fyzickou eliminaci cíle kinetickým působením. Právě kombinace různých způsobů zásahu umožňuje reagovat na rozdílné typy bezpilotních hrozeb.

„Zkoušeli jsme celý proces od prvního zjištění dronu přes jeho identifikaci a lokalizaci až po samotnou eliminaci. Ověřovali jsme různé senzory, jejich vzájemné propojení i různé způsoby, jak proti dronu působit – od soft-kill řešení až po jeho fyzické vyřazení. Vybrané cíle jsme skutečně sestřelovali pomocí interceptorů, tedy prostředků určených k tomu, aby jiný dron ve vzduchu zachytily a vyřadily. Pracovali jsme také s FPV prostředky a dalšími technologiemi, které dnes vidíme na současném bojišti nebo se na něm mohou objevit v blízké budoucnosti," vysvětluje řídící cvičení podplukovník Michal Peterek.

Interceptor představuje jeden z možných hard-kill prostředků. Zjednodušeně jde o prostředek vyslaný proti jinému bezpilotnímu prostředku s cílem zabránit mu pokračovat v plnění úkolu. Ani hard-kill, ani soft-kill ale nepředstavují univerzální řešení. Vhodný způsob reakce závisí na typu hrozby, situaci i prostředí, ve kterém je systém nasazen.

Právě variabilita současných bezpilotních prostředků je důvodem, proč je klíčové propojit celý řetězec. Od pasivní ochrany a senzorů přes systémy velení a řízení až po vhodný efektor. Smyslem testování proto nebylo určit jediný „nejlepší" prostředek, ale ověřovat různé technologické přístupy a jejich vzájemnou kombinaci.

Technologie proti technologii

Drone Shield měl ještě druhou důležitou rovinu. Armáda zde nehledala pouze prostředky, které by jednou mohla sama zavést. Stejně důležité je poznávat technologie, které mohou v budoucnu představovat hrozbu.

To je zvlášť významné v době, kdy řada inovací nevzniká primárně pro vojenské použití. Drony, robotické prostředky, nové senzory, software nebo prvky umělé inteligence jsou často vyvíjeny pro civilní trh. Jejich přizpůsobení pro potřeby bojiště přitom může být velmi rychlé.

Experimentální cvičení proto dává vojákům možnost setkat se s technologiemi ještě předtím, než se stanou běžnou součástí konfliktů. Poznat jejich princip, možnosti i omezení znamená získat čas. Ať už pro jejich vlastní využití, nebo pro vývoj účinné obrany.

Voják jako součást vývoje

Právě zde je důležité propojení ozbrojených sil s technologickými společnostmi. Výrobce nebo vývojář zná vlastní technologii, ale nemusí detailně znát prostředí, ve kterém ji má voják skutečně používat.

Vojenský uživatel naopak může velmi rychle odhalit problém, který se při laboratorním testování nebo firemní demonstraci vůbec neprojeví.

Významným partnerem Drone Shield 2026 byla organizace NATO Defence Innovation Accelerator for the North Atlantic – DIANA. Jejím úkolem je propojovat technologické inovace s bezpečnostními a obrannými potřebami členských států Aliance.

„Nestačí pouze vytvořit zajímavou technologii. Vývojáři potřebují pochopit prostředí, ve kterém má jejich řešení fungovat, a získat zpětnou vazbu přímo od uživatelů. Drone Shield vytváří prostor, kde se nové technologie mohou setkat s reálnou vojenskou potřebou a kde zároveň vojáci získávají přehled o tom, co může v příštích letech ovlivnit způsob vedení operací," říká podplukovník Štrbík, zástupce NATO DIANA.

Právě zpětná vazba od vojáků může být pro další vývoj stejně důležitá jako samotný výsledek testu. Nejde jen o otázku, zda technologie úkol splnila. Důležité je také, zda ji lze reálně obsluhovat v polních podmínkách, jak se začleňuje do ostatních systémů a zda řeší problém, který voják skutečně má.

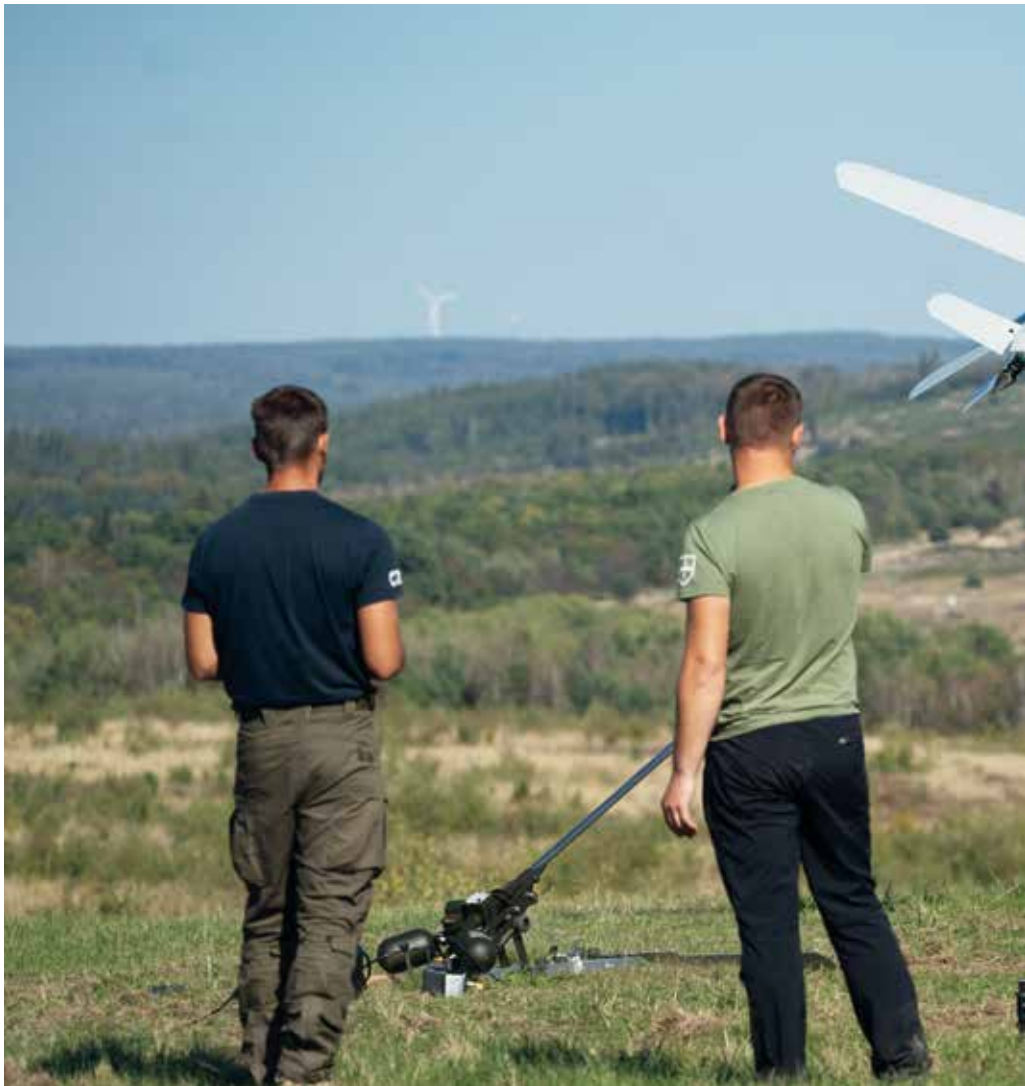
Nejen drony nad hlavou

Cvičení Drone Shield se ale neomezovalo pouze na vzdušné bezpilotní prostředky. Na polygonu NATEP UGV v Lipníku nad Bečvou se pozornost soustředila na pozemní robotické systémy.

Kolové a pásové bezosádkové platformy, robotické kvadrupedy i další experimentální prostředky zde plnily praktické úkoly zaměřené nejen na jejich mobilitu v terénu, ale také na míru autonomie. Ověřovalo se například překonávání překážek, samostatný pohyb po stanovené trase nebo funkce „follow me", při které prostředek automaticky následuje určeného člověka či jiný objekt.

Testování tak nesledovalo pouze to, kam se konkrétní platforma dokáže dostat, ale také to, do jaké míry může část úkolů zvládnout bez nepřetržitého řízení operátorem. Právě spojení mobility, senzorů a autonomních funkcí rozhoduje o tom, zda může být bezosádkový prostředek pro vojáky skutečně použitelný.

Pozemní robotika může v budoucnu převzít část činností, při kterých je dnes nutné vystavovat riziku člověka. Od průzkumu nebezpečného prostoru přes přepravu materiálu až po nesení senzorů nebo dalších prostředků. Zároveň jde o další oblast, jejíž vývoj musí

A FAKTA

Drone Shield 2026 v číslech
- více než 1 000 účastníků
- 49 společností testujících technologie v oblasti C-UAS
- 24 společností zapojených do testování UGV

Dvě hlavní testovací lokality:
- vojenský újezd Březina
- polygon NATEP UGV Lipník nad Bečvou

armáda sledovat i z opačné strany. Stejnou technologii může využívat vlastní jednotka i protivník.

Experiment nekončí posledním letem

Skutečný význam podobného cvičení se nepozná podle počtu předvedených technologií ani podle počtu sestřelených dronů. Hodnota experimentu vzniká až tehdy, pokud se získaná zkušenost promítne do dalšího rozvoje schopností. Do formulování požadavků na techniku, její integrace, výcviku i budoucích způsobů použití.

Praktické ověřování zároveň může zkrátit cestu mezi vznikem nové technologie a jejím případným zavedením do armády. Pokud ji vojáci dostanou včas do rukou, mohou rychleji posoudit její skutečný přínos, přesněji definovat své požadavky a vytvořit kvalitnější podklady pro další rozhodování i akviziční proces. Drone Shield proto neměl přinést jednoduchou odpověď na otázku, který systém je nejlepší. Jeho smyslem bylo ukázat způsob, jak na rychlý technologický vývoj reagovat. Nové prostředky včas poznat, prakticky je ověřit a získané zkušenosti využít při dalším rozvoji schopností.

Současně je nutné sledovat, jak stejné technologie může využít protivník. Na současném bojišti totiž není rizikem pouze to, že se objeví nová technologie. Rizikem je také to, že její význam pochopíme příliš pozdě.

Text: kpt. Jan Králíček, foto: autor a npor. Matěj Vránek

OBRANA PROTI DRONU

Od zjištění po zásah

- Maskování a ochrana cíle
  - snížení pravděpodobnosti odhalení
- Detekce (senzory)
  - radary
  - radiofrekvenční
  - optoelektronické (EO/IR)
  - akustické
- Identifikace a lokalizace
  - určení typu a polohy cíle
- Vyhodnocení situace
  - fúze dat
  - vytvoření společného situačního obrazu
  - rozhodnutí velitele
- Působení proti cíli
  - soft-kill
  - hard-kill

Úspěšná obrana nezačíná sestřelením dronu, ale schopností jej včas odhalit a správně vyhodnotit situaci.

Zkratka / pojem	Význam	Jednoduché vysvětlení
C-UAS	Counter-Unmanned Aircraft Systems	Soubor prostředků a postupů pro detekci, sledování a neutralizaci bezpilotních prostředků. Nejde jen o sestřelení dronu, ale o celý proces obrany.
C-UxS	Counter-Uncrewed Systems	Širší označení obrany proti bezosádkovým systémům všech typů, nejen létajícím dronům.
UAS	Unmanned Aircraft System	Bezpilotní letecký systém zahrnující dron, řídicí stanici, datové spojení a další podpůrné prvky.
UGV	Unmanned Ground Vehicle	Bezosádkový pozemní prostředek určený například pro průzkum, logistiku nebo nesení senzorů.
GNSS	Global Navigation Satellite System	Souhrnné označení satelitních navigačních systémů, například GPS, Galileo nebo GLONASS.
FPV	First Person View	Dron řízený prostřednictvím přímého obrazu přenášeného operátorovi v reálném čase.
OWA	One-Way Attack	Bezpilotní prostředek určený k jednorázovému útoku na cíl. Často bývá označován jako útočný nebo sebevražedný dron.
Last Mile	Označení poslední fáze letu k cíli	V této fázi se ověřují schopnosti autonomního navedení, vyhledání a zásahu cíle i v prostředí rušení nebo ztráty navigačního signálu.
Loitering Munition	Vyčkávací munice	Prostředek kombinující vlastnosti dronu a řízené munice, který může vyčkávat v prostoru a následně zaútočit na cíl.
NATO DIANA	Defence Innovation Accelerator for the North Atlantic	Inovační akcelerátor NATO propojující armády, výzkum a technologické firmy.
NATEP UGV	Národní testovací polygon pro bezosádkové pozemní systémy	Specializované testovací zařízení v Lipníku nad Bečvou určené pro robotické a autonomní prostředky.
Soft-kill	Neutralizace pomocí EB	Vyřazení dronu například rušením spojení nebo navigace prostředky elektromagnetického boje.
Hard-kill	Kinetická neutralizace	Fyzické zničení nebo vyřazení cíle.
Interceptor	Protidronový prostředek	Prostředek určený k zachycení a zneškodnění jiného dronu ve vzduchu.

PROVEDU!
CENA ZA SVOBODU

Do vysílání České televize zamířil šestidílný dokumentární seriál „Provedu! Cena za svobodu".

Ten zachycuje události spojené s nasazením 5. a 6. úkolového uskupení Armády ČR v misi eFP v Litvě na přelomu minulého a letošního roku. První díl s názvem „Manévry" měl premiéru na programu ČT2 v předvečer státního svátku vzniku republiky 27. října 2026. Další díly můžete sledovat každé úterý ve 21 hodin až do 8. prosince.

„Ambicí tohoto dokudramatu je divákům představit připravenost Armády ČR a její schopnost čelit společně s aliančními partnery současným bezpečnostním výzvám," řekl Michal Abrhám z oddělení vnějších agend kabinetu ministra obrany, který s filmaři na projektu spolupracoval. „Seriál je zároveň celospolečenským impulsem pro to, aby si občané uvědomili nutnost bránit ČR a důležitost našeho členství v NATO," dodává Abrhám.

Zabránit válkám lze pouze tak, že na ně budeme připraveni

Vrchní ředitel sekce obranné politiky a strategie MO Jakub Landovský v seriálu vystupuje a hodnotí současnou bezpečnostní situaci z pozice vládního zmocněnce pro plnění závazků České republiky vůči NATO. Ten na tiskové konferenci pro novináře 12. října v pražském kině Atlas ocenil natočený dokument a zdůraznil, že Evropa musí mnohem více převzít díl zodpovědnosti za obranu vlastního území. Tento přístup je o to aktuálnější, když Spojené státy dlouhodobě avizují snižování počtu vojáků v Evropě.

Natáčení probíhalo v Litvě i v České republice. V roli hlavních protagonistů tentokrát nebyli herci, ale vojáci, kteří od července 2025 do konce ledna 2026 plnili úkoly v rámci 6. úkolového uskupení Armády ČR v mnohonárodní operaci eFP v Litvě, a zároveň jejich nejbližší rodinní příslušníci v České republice. Zmapování té bojové části, tedy šesti vybraných vojáků při plnění každodenních úkolů v zahraničí, měl na starosti režisér a tvůrce scénáře Benjamin Tuček a situaci v rodinách vojáků natáčel filmový štáb pod vedením režisérky Lindy Kallistové.

Zpočátku měla Česká televize obavy, aby natočené záběry byly pro diváky dostatečně atraktivní, aby se filmový štáb dostal do míst stěžejních výcvikových aktivit, a hlavně aby vojáci, kteří do té doby neměli žádné zkušenosti s vystupováním před kamerou, se uvolnili a byli bezprostřední. Tyto obavy se při hodnotících projekcích ukázaly jako liché. Vojáci i jejich nejbližší už při úvodním natáčení přestali vnímat červené světlo avizující zapnutou kameru a veškeré činnosti dělali bezprostředně a bez stresu. Postupně na „place" mezi vojáky a filmovým štábem vznikalo přátelství a důvěra. To byly zásadní předpoklady pro vytvoření hodnotného materiálu s vypovídající hodnotou. K dobré atmosféře významně přispěla i velitelka kontingentu podplukovnice Radka Karašínská.

Spojovacím článkem mezi vojáky a filmovým štábem byl kapitán Jan Ramírez, jeden z hlavních protagonistů, zároveň tiskový a informační důstojník kontingentu a lektor angličtiny v jedné osobě. Právě on v místě zařizoval komunikaci s aliančními partnery, organizační a logistické záležitosti.

Mezi další hrdiny seriálu patří vojenský záchranář praporčík Martin Kotouč, logistik rotmistr Filip Jerie, střelec četař Jakub Stříbrný, odmořovač desátník Martin Lazar a kaplan nadporučík David Ambrož. Právě na jejich příbězích se diváci dozví, čím vojáci v misi reálně procházejí a co zažívají doma jejich rodiny.

Text: OddVA, foto: Jan Schejbal a archiv kpt. Ramíreze

OD UČITELSKÉ KATEDRY *K VOJENSKÉ MISI V LITVĚ*

Dokumentární série České televize Provedu! Cena za svobodu přibližuje divákům život českých vojáků a jejich službu vlasti. Premiéru měla v úterý 27. října 2026 na programu ČT2. Jedním z protagonistů je také kapitán Mgr. Jan Ramírez. Povídali jsme si s ním nejen o natáčení dokumentu, ale také o jeho profesní dráze a osobním životě.

Jan Ramírez vystudoval na Pedagogické fakultě Technické univerzity v Liberci obor učitelství anglického jazyka a geografie. Řadu let působil jako učitel angličtiny, a to na základních školách, v jazykových školách i ve firemních kurzech. Díky své profesi měl možnost poznat řadu zemí a získat bohaté zkušenosti v oblasti vzdělávání dětí i dospělých.

Začátek kariéry na pozici lektora

Zásadní zlom v jeho kariéře nastal ve chvíli, kdy se při jedné pracovní příležitosti setkal s lektorkou působící v armádním prostředí. Ta mu představila možnost pracovat jako lektor anglického jazyka pro resort Ministerstva obrany. Zpočátku si nebyl jistý, zda je vojenské prostředí vhodné právě pro něj. Nabídka vyzkoušet si tuto práci nejprve v pracovním poměru ho však velmi zaujala.

„Proto jsem se rozhodl, že tuto výzvu přijmu. Po několika měsících jsem zjistil, že armádní prostředí odpovídá mým představám i hodnotám a že bych chtěl pracovat v týmu lidí, kteří nosí stejný dres a směřují ke společnému cíli," řekl kapitán Jan Ramírez. Jako lektor angličtiny navíc vnímal svou práci jako příležitost pomáhat vojákům v jejich profesním rozvoji a kariérním růstu.

Vstup do služebního poměru

Po roce působení u Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit dostal nabídku stát se vojákem z povolání. Úspěšně splnil všechny požadované podmínky, absolvoval základní přípravu ve Vyškově a složil vojenskou přísahu. Možnost sloužit České republice dnes s hrdostí považuje za jednu z nejvýznamnějších životních zkušeností.

„Před vstupem do služebního poměru jsem si kurz základní přípravy ve Vyškově představoval jako scénu z akčního filmu a jeho instruktory jako vojáky, kteří nemají s nikým slitování. O to mileji jsem byl překvapen, když jsem zjistil, že to jsou lidé, na které se mohu kdykoli obrátit. Ještě více to vnímám při práci pro Agenturu profesního rozvoje a podpory aktivit," vysvětlil. Během několika let služby se podle svých slov naučil, že každý jednotlivec je důležitým článkem týmu, zároveň je však nezbytné podřídit se potřebám celku.

Pochází z učitelské rodiny

Láska k jazykům je v rodině Jana Ramíreze doslova tradicí. Pochází z učitelské rodiny, v níž se výuce cizích jazyků věnuje většina příbuzných. Jeho otec, původem z Mexika, dlouhá léta vyučoval španělštinu na Technické univerzitě v Liberci. Jan výborně ovládá češtinu i španělštinu a profesně se věnuje výuce anglického jazyka. Jak s úsměvem poznamenal, v jeho případě skutečně platí, že „jablko nepadá daleko od stromu".

V současné době již šestým rokem působí jako lektor anglického jazyka u Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit. Letos se zároveň zúčastnil zahraniční mise v Litvě, kde společně se svými kolegy ze 6. úkolového uskupení plnil operační úkol zaměřený na posílení východního křídla NATO. Zastával zde také funkci tiskového mluvčího. Během mise se zapojil do natáčení dokumentární série Provedu! Cena za svobodu.

Tiskový mluvčí v Litvě

Na litevské vojenské základně plnil vedle svých běžných povinností tiskového mluvčího a kronikáře jednotky také roli spojovacího článku mezi štábem České televize a příslušníky kontingentu. Zajišťoval koordinaci natáčení a pomáhal filmařům co nejlépe zachytit každodenní život vojáků během zahraniční operace. Jeden z dílů dokumentární série je věnován přímo jemu a nabízí pohled nejen na jeho profesní činnost, ale také na osobní život.

„Moje pracovní náplň zahrnovala řadu úkolů – psaní článků na web Ministerstva obrany a do časopisu A report, kde jsem popisoval aktuální události během zahraniční operace. Dále jsem fungoval jako jazykový poradce velitele při mezinárodních jednáních v angličtině, moderoval jsem předávání operačního úkolu a koordinoval návštěvy médií, a to nejen českých, ale i zahraničních," popsal kapitán Ramírez.

Výuka angličtiny

Součástí jeho práce byla také tvorba a zpracování fotografií a videí určených k publikaci, vedení kroniky 6. úkolového uskupení, spoluorganizování akcí pro veřejnost a výuka angličtiny pro vojáky tohoto uskupení. Tím však výčet jeho povinností zdaleka nekončil a jeho působení zahrnovalo i řadu dalších úkolů.

Příprava na zahraniční misi byla podle něj náročným procesem, který vyžadoval splnění řady odborných i fyzických požadavků. Pro každého, kdo úspěšně prošel všemi jejími součástmi, představovala cennou příležitost získat nové zkušenosti. Jan Ramírez si zároveň uvědomoval, že služba v zahraničí je také značnou zátěží pro jeho rodinu a blízké.

Motivace vrátit se domů

Krátce před odjezdem do Litvy proto požádal svou partnerku o ruku a s radostí přijal její souhlas. Vědomí, že na něj doma čeká budoucí manželka, pro něj bylo o to silnější motivací úspěšně splnit svěřený úkol a bezpečně

se vrátit domů. V rámci mise působili na základně vojáci ze sedmi členských států NATO. Spolupráci mezi spojeneckými armádami hodnotil kapitán Jan Ramírez pozitivně. Vyzdvihl především profesionalitu, vzájemnou podporu a schopnost jednotlivých národních kontingentů spolupracovat při plnění společných úkolů.

Podpora místních obyvatel

Na závěr povídání přišla řeč na jeho dojmy z Litvy. Kapitán Ramírez pochází z Jizerských hor, a proto ho tamní krajina překvapila. „Jsem zvyklý na hory a kopce. Litva je převážně rovinatá země, takže pohled do nekonečné dálky byl pro mě nezvyklý," řekl. Příjemně ho překvapil také přístup místních obyvatel. Ti přítomnost spojeneckých jednotek vnímali pozitivně a vojákům často vyjadřovali podporu i vděčnost za jejich službu.

Dokumentární série Provedu! Cena za svobodu přináší divákům nejen autentický pohled na službu českých vojáků v zahraničních misích, ale také osobní příběhy lidí, kteří tuto náročnou službu vykonávají. Příběh kapitána Mgr. Jana Ramíreze je jedním z nich. Ukazuje, že služba vlasti není pouze profesí, ale také životním posláním.

Text: Pavla Kučerová,
foto: archiv kpt. Jana Ramíreze

MORAVIAN LANCE 2026

KDYŽ SE EXPERIMENT MĚNÍ V BOJOVOU ZKOUŠKU

Přibližně 1 000 vojáků, téměř všechny hlavní druhy vojsk Armády České republiky a jeden společný úkol: obstát v podmínkách boje vysoké intenzity. Ve vojenském újezdu Libavá probíhalo od 5. do 16. října cvičení Moravian Lance 2026, které je vyvrcholením několikaměsíčního experimentálního projektu 71. mechanizovaného praporu. Drony, robotické prostředky, digitální velení, nové postupy zdravotnického zabezpečení nebo umělá inteligence tentokrát nestály stranou hlavního výcviku. Vstoupily přímo do bojové operace a musely ukázat, zda dokážou jednotce skutečně pomoci.

Na Libavé se netestovala jedna nová technologie ani jeden izolovaný postup. Prověřovala se mnohem složitější věc – zda dokáže mechanizované praporní úkolové uskupení fungovat v prostředí, kde protivník sleduje pohyb jednotek ze vzduchu, hledá jejich elektromagnetickou stopu, narušuje spojení a dokáže rychle převést získanou informaci v palebný účinek. Cvičení Moravian Lance proto nebylo jen technologickou přehlídkou. Technologie jsou tu pouze prostředkem. Hlavním cílem zůstává bojová připravenost a schopnost jednotky vést operaci vysoké intenzity i ve chvíli, kdy se situace rychle mění a některé části systému přestávají fungovat.

„Na moderním bojišti žádná schopnost nefunguje samostatně. Nestačí mít moderní senzor, dron nebo zbraňový systém, pokud je nedokážeme propojit do jednoho funkčního celku. Moravian Lance proto prověřuje, zda umíme jednotlivé schopnosti využít společně, rychle a účelně v podmínkách bojové operace vysoké intenzity," dodal velitel 7. mechanizované brigády plukovník gšt. Miroslav Vybíhal.

Bojová operace jako zkouška reality

Do cvičení bylo zapojeno přibližně 1 000 vojáků z bojových jednotek, jednotek bojové podpory i bojového zabezpečení. Vedle mechanizovaných a tankových jednotek se v jednom scénáři potkávali dělostřelci, ženisté, logistici, specialisté elektronického boje, letectvo i obsluhy bezpilotních systémů. Mezinárodní

spolupráci zajišťovalo šest odborníků Nebraska National Guard, z nichž se každý zaměřoval na jednu z hlavních bojových funkcí: velení a řízení, manévr, zpravodajství, palebnou podporu, ochranu nebo zabezpečení. Cvičení doplňovali také specialisté ze severských států a Belgie zaměření na opravy bojově poškozené techniky (Battle Damage Repair). Právě šíře zapojených schopností dávala cvičení jeho skutečný význam. Jednotlivé prvky nemají fungovat samostatně. Musí se podporovat a vytvářet jeden operační celek. Technologie, které vojáci během roku ověřovali při dílčích experimentech, proto nyní vstupovaly do situace, kdy praporní uskupení současně manévruje, vede boj, přijímá nové úkoly, přesouvá místa velení, řeší zásobování i raněné a reaguje na činnost protivníka. Teprve v takovém tempu se ukazuje, zda konkrétní řešení vojákům pomáhá, nebo jim naopak přidává další problém.

Podplukovník David Kremlička, velitel 71. mechanizovaného praporu, už při zahájení projektu popsal základní princip jednoduše: „My poskytneme vojáky, výcvikové prostory a techniku a vytvoříme podmínky pro experimentování s novými zkušenostmi a změnami na bojišti. Smyslem není přizpůsobovat cvičení technologiím. Naopak chceme technologie vložit do standardní bojové operace a zjistit, jestli jednotce skutečně pomáhají. Pokud prostředek funguje technicky, ale v reálném tempu boje velitele zatěžuje, zpomaluje rozhodování nebo vytváří novou zranitelnost, je to pro nás stejně důležitý poznatek jako potvrzení, že se osvědčil."

Od dronu k rozhodnutí

Bezpilotní prostředky patří k nejviditelnějším prvkům současného bojiště, Moravian Lance je ale nepovažovalo pouze za další průzkumný prostředek. Organické i experimentální vzdušné a pozemní systémy jsou zapojovány do celého procesu targetingu – od vyhledání a sledování cíle přes předání informace až po rozhodnutí, působení efektoru a následné vyhodnocení výsledku zásahu. Smyslem je zkrátit cestu mezi tím, co jednotka zjistí, a tím, co na základě informace udělá.

Právě tady se ukazuje jeden z největších posunů současného vojenství. Nedostatkem už nemusí být informace samotná, ale schopnost ji včas zpracovat. Moderní senzory dokážou vytvářet obrovské množství dat, která ale veliteli nepomohou, pokud je nedostane ve správný okamžik a v podobě, se kterou může pracovat. Do této oblasti proto patří i experimentování s aplikacemi pro situační povědomí, které pomáhají budovat společné situační povědomí a sdílet informace mezi jednotlivými prvky. „Dron dnes nevnímáme jen jako prostředek, který nám přinese obraz prostoru před jednotkou. Důležité je, co se s informací stane dál. Musí se dostat ke správnému člověku, být vyhodnocena a co nejrychleji převedena do rozhodnutí nebo konkrétního účinku. Právě tento řetězec při Moravian Lance ověřujeme," dodal podplukovník David Kremlička.

Kdo je vidět, může být zasažen

Stejná technologie, která vojákům umožňuje lépe vidět protivníka, současně umožňuje protivníkovi vidět je. Zkušenosti z Ukrajiny i Blízkého východu ukazují bojiště zaplněné bezpilotními prostředky, elektronickým průzkumem, termovizními senzory a dalšími prostředky, které dokážou rychle odhalit pohyb jednotek i jejich místa velení. Čas mezi zjištěním cíle a jeho napadením se zkracuje a přežití stále více závisí na schopnosti skrýt vlastní činnost.

Proto se při Moravian Lance neřeší pouze získávání informací, ale také maskování, klamání protivníka, práce s tepelnou a elektromagnetickou stopou, rozptýlení jednotek a rychlé změny postavení. Stejně důležitá je schopnost pokračovat v boji při omezeném nebo narušeném spojení. Digitální systém totiž může být velkou výhodou pouze do okamžiku, kdy se z něj stane jediná cesta, bez které jednotka nedokáže fungovat. S tím souvisí i filozofie Mission Command. Velitel nemusí mít v každém okamžiku možnost řídit každý krok

CLS

podřízených. Musí však jasně určit svůj záměr a vytvořit podmínky, aby podřízení dokázali samostatně jednat, když se situace změní nebo spojení vypadne.
„Současné bojiště je výrazně transparentnější než dříve. Nestačí umět protivníka najít a zasáhnout. Stejně důležité je skrýt vlastní činnost, rychle měnit postavení a být schopni pokračovat v plnění úkolu i ve chvíli, kdy nám protivník naruší spojení nebo omezí přístup k informacím," řekl plukovník gšt. Miroslav Vybíhal.

Když umělá inteligence vstoupí do štábu

Experimentování se neodehrává jen mezi vozidly a vojáky v terénu. Umělá inteligence vstupuje také do operačního plánování a válečných her štábu. Její úloha však není nahradit velitele ani převzít jeho rozhodování. Má pomoci rychleji pracovat s informacemi, porovnávat varianty a upozorňovat na možné souvislosti, které musí štáb následně vyhodnotit.
Právě schopnost šetřit čas může být její největší hodnotou. Pokud dokáže štábu urychlit část analytické práce, může se velitel dostat k rozhodnutí dříve než protivník. Stejně důležité ale je zjistit, kde její přínos končí. Moravian Lance proto sleduje nejen to, co nové nástroje umějí, ale také zda jsou pro vojáky skutečně použitelné a zda se nestávají další vrstvou informací, kterou musí někdo obsluhovat a kontrolovat.

Zdravotník musí držet krok s manévrem

Boj vysoké intenzity se nevede jen na předním okraji. Stejně důležité je, co se děje několik kilometrů za ním. 71. mechanizovaný prapor proto v průběhu roku pracoval také s novou koncepcí ROLE 1 a větším zapojením vojenských záchranářů přímo u bojových jednotek. Moravian Lance nyní ověřuje, zda léčebně-odsunový řetězec dokáže reagovat na rychlý pohyb praporního uskupení a fungovat i v situaci, kdy protivník ohrožuje nejen bojové prvky, ale také trasy a místa, po kterých se ranění přesouvají.
Právě zde se mohou uplatnit i bezpilotní pozemní prostředky. Pokud dokážou dopravit zdravotnický materiál nebo podpořit odsun raněného z rizikového prostoru, nemusí být do stejného místa vysláno další vozidlo a další vojáci. Teprve praktický výcvik ale ukáže, zda podobné řešení skutečně zrychluje odsun, nebo naopak přináší další požadavky na obsluhu, spojení a koordinaci.

Logistika pod dohledem protivníka

Stejný tlak dopadá na logistiku. Mechanizované a tankové jednotky spotřebovávají velké množství paliva, munice, náhradních dílů i dalšího materiálu, jejich zásobovací trasy však mohou být na transparentním bojišti velmi rychle odhaleny. Velké logistické uzly a kolony tak představují přirozený cíl. Moderní logistika proto musí být nejen výkonná, ale také pohyblivá, rozptýlená a schopná měnit způsob fungování podle situace.
Do této skupiny logistiky patří robotické prostředky i 3D tisk některých jednoduchých dílů. Nemají nahradit standardní zásobování, mohou ale přidat další možnost v situaci, kdy není efektivní čekat na klasickou dodávku. Podstatná otázka zůstává stejná jako u ostatních experimentů: pomůže dané řešení udržet jednotku v boji, nebo pouze vytvoří další nárok na personál a prostředky?

Výzkum, který nekončí v laboratoři

Zvláštností Moravian Lance je úzké spojení bojového praporu s Univerzitou obrany a dalšími odbornými pracovišti. Technologie a koncepty se tak nepotkávají s vojáky až po dokončení vývoje, ale už během ověřování. Výzkumníci mohou sledovat, jak se jejich řešení chová mimo kontrolované prostředí, zatímco vojáci mohou okamžitě říct, co jim skutečně pomáhá a co naopak neodpovídá realitě jednotky.
Právě možnost odhalit nefunkční nebo slepou cestu je jednou z největších hodnot experimentování. Ne každý test musí skončit potvrzením původní myšlenky. Jestliže technologie zpomaluje rozhodování, zvyšuje nároky na obsluhu nebo nevydrží podmínky bojové operace, je i takový výsledek důležitý. Umožní další vývoj nasměrovat tam, kde má pro vojáka skutečný smysl.

Co zůstane po Moravian Lance

Cvičení skončilo 16. října, ale samotným odjezdem jednotek z Libavé experimentální cyklus nekončí. Následovat bude vyhodnocení jednotlivých řešení, zpracování zkušeností a jejich předání dalším útvarům a odborným pracovištím. Právě rychlost, s jakou se podaří užitečné poznatky převést zpět do výcviku, může být do budoucna stejně důležitá jako rychlost zavádění nové techniky.
Pro 7. mechanizovanou brigádu má cvičení Moravian Lance ještě širší význam. Brigádu čeká nástup nových tanků, pásových bojových vozidel pěchoty a digitálních systémů, s nimiž přijde i jiný způsob práce s informacemi a velením. Nejde tedy jen o to naučit se ovládat novou techniku. Jednotky se budou muset naučit využívat ji jako součást propojeného systému, který dokáže získávat informace, rozhodovat a působit rychleji než protivník.
„Nejde o to mít na bojišti co nejvíc technologií. Jde o to, aby voják a velitel dokázali dostupné prostředky využít rychleji a účinněji než protivník a aby jednotka pokračovala v plnění úkolu i tehdy, když některá část systému přestane fungovat. Právě to pro mě znamená skutečnou bojovou připravenost," dodal plukovník gšt. Miroslav Vybíhal.
Moravian Lance 2026 tak není jen vrcholem jednoho výcvikového roku ani součtem jednotlivých experimentů. Je především zkouškou toho, jak rychle se dokáže armáda učit, přizpůsobovat a převádět nové možnosti do způsobu, jakým skutečně bojuje.

Text: kpt. Romana Spitzerová, foto: 7. mb

026 84-68
143B

ELEKTRONIZACE A DIGITALIZACE – *ALFA A OMEGA PRÁCE ARMÁDNÍCH PERSONALISTŮ*

Úkolem Agentury personalistiky AČR není jen nábor a vzdělávání personálu. Vojákům řídí služební kariéry, hodnotí jejich profesní připravenost, zkoumá atmosféru v týmech a připravuje je i na civilní kariéru. Armádní personalisté zastávají širokou škálu personální práce, kterou jim zjednodušuje a urychluje zavádění elektronizace a digitalizace.

Základem pro jejich práci je interní informační systém. Ten neslouží pouze personalistům, ale také managementu, správcům odborností, bezpečnostním manažerům a pracovníkům zajišťujícím vzdělávání personálu a odborné kurzy. Veškerá personální opatření, od vytvoření po schválení a realizaci, tak probíhají ryze elektronickou cestou.

„Personální práci se samozřejmě snažíme co nejvíce elektronizovat a digitalizovat, abychom papírových dokumentů měli co nejméně. K tomu nám nyní pomáhá několik efektivních nástrojů, jako je Virtuální náborové středisko, interní informační systém, aplikace Cesta do civilu a další," uvedl ředitel Agentury personalistiky brigádní generál Vladimír Studený.

Virtuální náborové středisko

Jedním z hlavních prvků moderní armádní komunikace a náboru je Virtuální náborové středisko, které je široké veřejnosti dostupné přes internetový portál DoArmady.cz. Zájemci zde najdou veškeré informace o Armádě ČR a prostřednictvím tzv. Armypedie i o vojenství obecně. Mohou se zde také zapojit do speciálních aktivit včetně originálních videoher, soutěží a sportovních výzev.

Cílovou skupinou jsou ovšem uchazeči, kteří chtějí vstoupit do ozbrojených sil. Portál je pak pro ně vstupní branou vlastního náborového procesu, který se tak zjednodušuje a urychluje. Díky jeho kompletní elektronizaci nemusí adepti navštívit kamenná rekrutační pracoviště a vše mohou absolvovat z pohodlí domova.

Uchazeč může pro přihlášení do systému využít identitu občana, která mu zároveň předvyplní část požadovaných informací díky propojení s veřejnými registry. Prvním fyzickým kontaktem je v rámci procesu tedy až zdravotní prohlídka ve vojenské nemocnici a závěrečný pohovor s profesním poradcem, kde si budoucí voják vybírá konkrétní služební místo.

V rozvoji Virtuálního náborového střediska se armádní specialisté zaměřují na digitalizaci

administrativních postupů a povinných dokladů pro výběr uchazečů. Podařilo se jim připojit do systému Univerzitu obrany pro výběr uchazečů ke studiu a sdílet s ní tak informace o uchazečích, kteří si podali přihlášku ke studiu.

„Jedním z hlavních úkolů digitalizace bylo zapojení vojenských nemocnic do systému lékařských prohlídek během výběru, a to zejména při vydávání posudků o zdravotní způsobilosti a jejich přenosu mezi subjekty zapojenými do výběru uchazečů. Což nám zkrátilo rekrutační proces o 14 dní," doplnila plukovnice Michala Trněná, náčelnice odboru doplňování personálu Agentury personalistiky AČR.

Aplikace Cesta do civilu

V rámci outplacementových aktivit vytvořili pracovníci humanitní služby pro odcházející vojáky aplikaci Cesta do civilu. Jde o pomůcku pro vojáky z povolání, kterým zaniká služební poměr a opouštějí resort. Na tomto portálu naleznou užitečné informace týkající se postupu před a po zániku jejich služebního poměru. Součástí jsou také vzory potřebných dokumentů souvisejících se zánikem služebního poměru.

V plánu jsou další novinky

V horizontu dvou až tří let chce Agentura personalistiky AČR zavádět další elektronické nástroje. V plánu je zřízení „resortní datové schránky", která bude eliminovat nutnost personální opatření vyhlašovat, osobně předávat či zasílat poštou. Pracovníci odboru sociálního zabezpečení budou ke zpracování a výplatě výsluhových náležitostí využívat nový systém, který celý proces zjednoduší a urychlí. Další novinkou bude propojení interního informačního systému se zdravotnickým informačním systémem ZDRAVIS. Ten bude například sloužit k rychlému posouzení, zda jsou předurčení vojáci schopni okamžitého operačního nasazení v určitých zahraničních regionech. Dále bude spuštěna nová verze profesního poradenství, jejímž cílem je zefektivnit práci profesních poradců. Také pracovníkům humanitní služby pomůže digitalizace k podpoře jejich práce, a to v oblastech, jako je prevence rizikového chování, produkční zabezpečení, knihovnictví či rekvalifikace.

Digitalizace nenahradí práci velitele

V oblasti personální práce odbourává armáda byrokracii, zjednodušuje a zrychluje procesy tak, aby personalisté využívali dokumenty v papírové podobě co nejméně. Budoucnost personální práce v armádě nebude však spočívat v maximu shromážděných dat, ale v tom, že ušetřený čas budou velitelé věnovat práci s lidmi, aby se mohli zaměřit na to nejdůležitější, což je velení a řízení lidí, péče o personál, výcvik a připravenost. „Dnes se zabýváme zaváděním nových aplikací, moderních systémů a cloudových úložišť, ale za pět let již budeme plně využívat umělou inteligenci, biometrii a další přelomové technologie," uzavřel generál Studený.

Text: pplk. Vlastimila Cyprisová, foto: archiv AP AČR

ZE ŠKOLKY ROVNOU DO ARMÁDY

Její tvář by se vyjímala v módních časopisech. Přesto už odmala toužila oblékat vojenskou uniformu. A dobrovolné vojenské cvičení středoškoláků před dvěma lety desátnici Adéle Baronové její sen pomohlo naplnit. Krátce po jeho absolvování totiž narukovala do Žatce ke 4. brigádě rychlého nasazení k provozní četě roty podpory. U družstva zabezpečení velení působí jako řidička. „Chtěla jsem být pro společnost užitečná. Armáda totiž jen necvičí, ale když zemi zasáhnou přírodní katastrofy, tak pomáhá, což je mně jako empatickému člověku blízké."

V původní práci, kde působila rok jako učitelka v mateřské škole, byla Adéla Baronová zoufalá, i když děti má velmi ráda. „Ryze ženský kolektiv přinášel permanentní napětí," vysvětluje absolventka středoškolského oboru předškolní a mimoškolní pedagogiky. Když se objevila možnost pilotního projektu Dobrovolného vojenského cvičení v létě 2024, neváhala ani na okamžik, hned se přihlásila. V zaměstnání si vzala neplacené volno. „Věděla jsem, že po jeho absolvování vstoupím do armády," praví rozhodně dvaadvacetiletá slečna, která od 1. července povýšila do hodnosti desátnice.

Největší zážitek? Hod granátem!

Už jako malá sebevědomě prohlašovala, že bude vojákyní. „A okolí se mně smálo, nebralo mě vážně." Jenže oproti svým vrstevnicím měla jiné zájmy. Nehrála si s kočárkem, nechtěla být princeznou. „Ale když jsem dostala modely vojáčků, dětské pistolky, nebo dokonce auto na hraní, byla jsem nejšťastnější," vzpomíná. Jenže rodiče se báli dát svou mladší dceru do vojenské prostředí. „Jsi holka, co když se ti něco stane?" reagovala pokaždé maminka, když Adéla přišla s žádostí o studium na střední vojenské škole. Tehdy si svou ještě neprosadila.

Až v létě 2024. Rodačka ze Žatce byla už plnoletá, tak se sama přihlásila na Dobrovolné vojenské cvičení pro středoškoláky. I když v té době nestudovala, splňovala kritéria ročníku 2004. Jak ale rodičům vysvětlí, že celý měsíc nebude doma? „Abych je moc nevylekala, použila jsem takovou malou lest. Řekla jsem jim, že pojedu na takový tábor se zaměřením na armádu." Otec s matkou tuto verzi přijali. Krátce před nástupem na výcvik rodičům ale řekla pravdu. A nastala proměna. „Naši jsou úžasní, najednou mi začali i ohledně armády fandit. Na cvičení mně posílali balíčky a psali povzbuzující dopisy, že vše zvládnu, ať makám a nic nevzdávám." Největšího spojence ohledně armády má nyní v tatínkovi a příteli. Na středoškolské cvičení nadšeně vzpomíná. Největší zážitek? „Určitě házení ostrého ručního granátu. Instruktoři nám pojistku granátu věnovali na památku, a tak má doma čestné místo."

I doma rovná oblečení do komínků

Když má desátnice porovnat, v čem se za dva roky změnila, okamžitě vypálí: „Jsem více samostatná a pořádnější. Vždyť i doma si rovnám oblečení ve skříncích do komínků," zasměje se. Rovněž přestala být tolik fixovaná na rodinu a díky častým služebním cestám se jako řidička cítí více vyježděná. „Mí nejbližší o mně tvrdí, že jsem teď více otevřenější i komunikativnější a můj přístup k životu je více pozitivní než dříve."

Během výcviku jako jediná z provozní čety roty podpory úspěšně absolvovala zdravotnický kurz TCCC – CLS v Táboře k poskytnutí první pomoci v poli. Dle potřeby tak může zdravotně zabezpečovat výcvik u jednotky. Přiznává i slabé stránky. „Sedy lehy mně nejdou, stejně jako běh, k němuž si stále hledám cestu. Ale když na fyzickém přezkoušení vidím, jak makají mnohem starší kolegyně, tak se vždy kousnu."

Z dobrovolného cvičení, které absolvovala na Doupově, není jediná, která po jeho skončení nastoupila do armády. „Pět lidí od nás se stalo vojákem z povolání. Dokonce s jedním klukem z dobrovolného cvičení jsem se potkala na bráně, nastupovali jsme ve stejný den."

I když je teprve na startu kariéry, v hlavě už nosí konkrétní plány. Touží po misi na Slovensku. „Mým snem je ale stát se tiskovou informační důstojnicí na štábu, protože mě velmi baví komunikovat s lidmi. Navíc ráda fotím, tak si myslím, že pro tuto profesi mám dobré předpoklady." A kdyby jí tato možnost nevyšla, má před sebou plán B. „Ráda bych nastoupila k psovodům, jejich práce se mně líbí a psy zbožňuji." Doma na ni čeká Baronek, 70kilové štěně moskevského strážního psa.

Uniforma odbourává ženské dilema

Aby mohla v armádě desátnice Baronová dále růst, nastoupila v říjnu na vysokou školu. Žádný vojenský obor si ale nevybrala. Vybrala si pedagogiku se zaměřením na ekonomiku. „V armádě můžete studovat jakoukoli vysokou školu, pokud se chcete posouvat výše. Titul bakaláře vám ve vojenském prostředí otevírá další možnosti."

Působení v uniformě ji naplňuje. Když má odpovědět čím, neváhá. „Kamarádstvím, jednotou a tím, že žádný den ve službě není stejný, jedná se o rozmanitou práci."

A ještě jednu výhodu jako žena v armádě spatřuje. „Nemusím jako jiné ženy každé ráno dumat nad tím, co si vezmu na sebe. Obleču uniformu a nic neřeším," říká bezelstně.

Text: Petr Třešňák, foto: desátník Jaroslav Čech, 4. brn a Zbyněk Pecák, Reflex

SESTRU LÁKÁ DO UNIFORMY

Ve svém okolí funguje trochu jako náborářka. Snaží se, aby její kamarádky vstoupily rovněž do armády. „Když o službě vyprávím, snažím se bourat zažité předsudky." Její vyprávění začíná nést úspěch. „Jedna kamarádka o vstupu vážně uvažuje." Dokonce i doma rekrutuje. Do armády láká svou o čtyři roky starší sestru Nikolu, která pracuje jako učitelka v mateřské škole. „Na ni ale musím pozvolna," prozrazuje. Zkouší to přes oblečení. „V pokoji před zrcadlem si otestovala mé maskáče i baret. A byla spokojená. Mám u ní solidně nakročeno."

LOUŽE NA OBZORU, ROZJEĎ TO!

Doplní provozní kapaliny, zkontroluje tlak v pneumatikách, které umí při defektu i vyměnit, a usedne do Toyoty Hilux. Vyráží do terénu výcvikového prostoru. Bravurně ovládá auto v krkolomných pasážích. Desátnice Baronová znejistí jen jednou, a to, když před sebou vidí vrstvu bahna a za ní hlubokou louži. „Minule jsem tady uvízla." Za ní sedící desátník Jaroslav Čech zachovává klid a kolegyni povzbuzuje: „Nezastavuj, rozjeď to a vše zvládneš!" Vojákyně ho poslechne a záhy s autem proletí vodou. „Dělám pokroky," raduje se.

VRTULNÍK W-3A SOKOL – 30 LET VE SLUŽBÁCH AČR

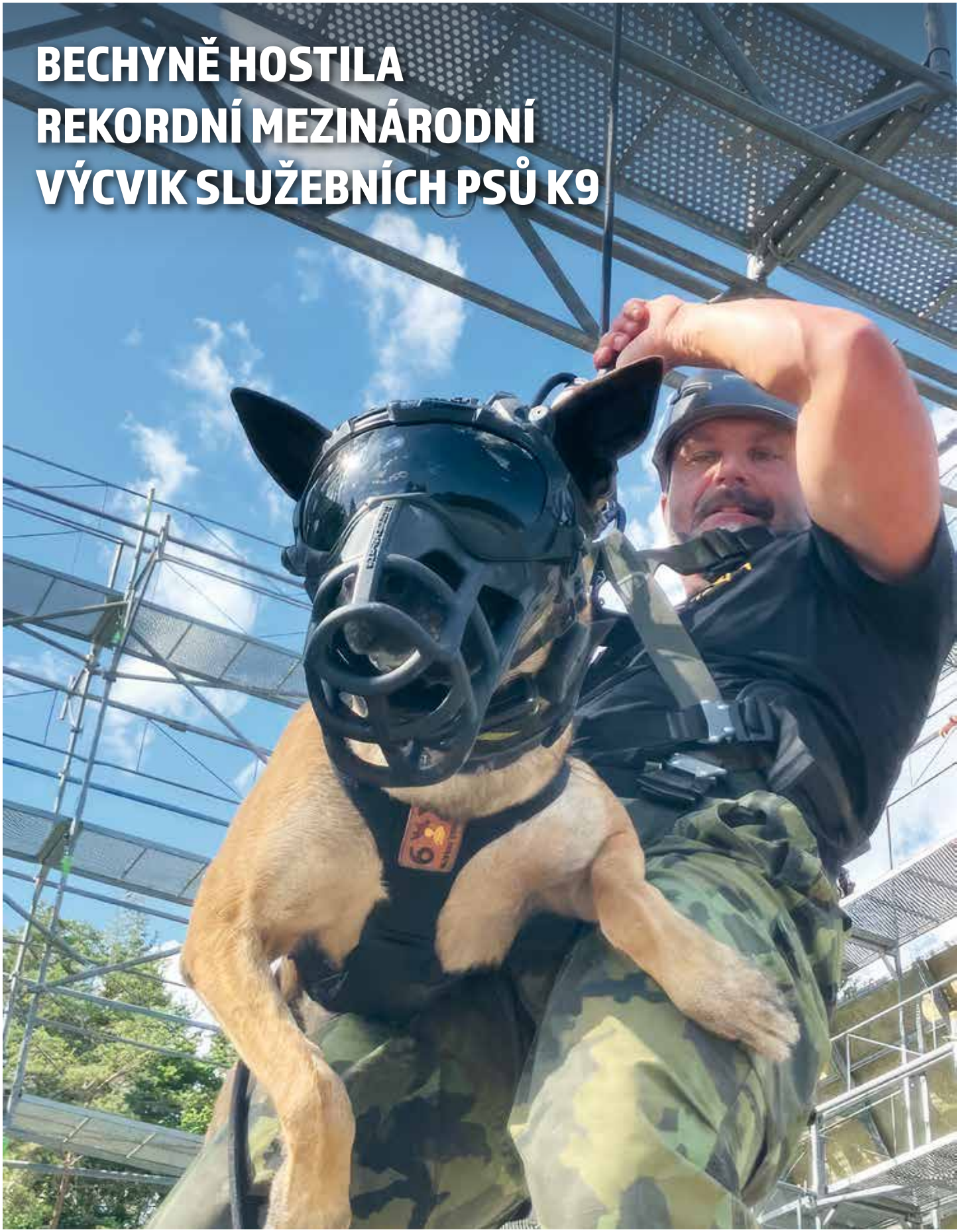

Foto: Jan Kouba

DO VODY I POD PALBU

BECHYNĚ HOSTILA REKORDNÍ MEZINÁRODNÍ VÝCVIK SLUŽEBNÍCH PSŮ K9

Lezecká stěna Jakub, střelnice, práce na hladině Hněvkovské přehrady i vyhledávání zbraní, drog a výbušnin. Areál 15. ženijního pluku v Bechyni se na jeden říjnový týden stal centrem špičkové kynologie. Konal se zde jubilejní 15. ročník kondiční a zdokonalovací přípravy psovodů a služebních psů Vojenské policie. Tento výcvik svým rozsahem i mezinárodní účastí patří k největším v Česku.

Tradičním dějištěm přípravy byla v minulosti Náměšť nad Oslavou, její kapacita však pro akci takových rozměrů přestala stačit. Bechyňská posádka nabídla zázemí, které umožnilo pojmout rekordní počty účastníků: do intenzivního drilu se zapojilo 56 psovodů a 67 služebních psů, o jejichž logistické zabezpečení se staral třináctičlenný tým Vojenské policie.

Od pachových prací po razantní zákrok

Výcvik se zaměřil na dvě hlavní specializace. První skupinu tvořili psi pro speciální pachové práce, tedy psi cvičení na detekci výbušnin, zbraní či omamných látek. Druhou kategorii představovali hlídkoví psi, jejichž doménou je vyhledání a nekompromisní zneškodnění nebezpečného pachatele.

Právě střídání rozmanitých terénů prověřilo všestrannost zvířat i jejich vůdců. „Smyslem není udělat ze psa během jednoho týdne univerzální stroj. Cílem je vystavit dvojice situacím z reálného nasazení, ukázat psovodům nové metodické postupy a předat jim zkušenosti, ze kterých budou čerpat v další každodenní práci," vysvětlují instruktoři. Odbornou úroveň zajistili kynologičtí instruktoři a figuranti z Velitelství Vojenské policie Tábor, oddělení bojové podpory Velitelství VP Olomouc a Centra vojenské kynologie.

Kynologie bez hranic

Výcvik potvrdil, že moderní bezpečnostní hrozby neznají hranice a vyžadují sdílení know-how napříč státy i složkami. Do Bechyně dorazili vojenští policisté ze Slovenska, Rakouska, Maďarska, Polska i Belgie. Domácí scénu vedle Vojenské policie a Armády ČR zastoupili kolegové z Policie ČR, Vězeňské služby a městských policií z Prahy a Jaroměře. Pro všechny šlo o vzácnou příležitost porovnat taktiku, reakce psů na odlišné povely i způsoby řešení krizových scénářů.

Když jde o život: Taktická medicína K9TCCC

K náročnému výcviku neodmyslitelně patří zdravotní zabezpečení. Dvojice lékařů z Vojenského veterinárního ústavu Hlučín držela nejen nepřetržitý dohled, ale psovody také aktivně vzdělávala v postupech K9TCCC (Tactical Combat Casualty Care).

Jde o systém neodkladné péče přímo na bojišti či v rizikovém prostoru, adaptovaný z lidské taktické medicíny. Psovodi se učili zastavit masivní krvácení, zprůchodnit dýchací cesty, předcházet šoku i podchlazení a připravit zvíře na bezpečnou evakuaci. Záchranu života si vyzkoušeli na špičkovém anatomickém trenažéru – figuríně psa, která věrně simuluje životní funkce i odezvu na provedené zákroky.

Letošní ročník tohoto specializovaného výcviku v Bechyni ukázal, že služební kynologie už dávno není jen o drilu na cvičišti. Skutečné nasazení vyžaduje psychickou odolnost, souhru v neznámém prostředí a schopnost zachránit parťákovi život, když vteřiny rozhodují.

Text: Jana Novotná, foto: VP

VP

VÍTĚZNÁ SMEČ!

POHÁR ZŮSTÁVÁ VE STARÉ BOLESLAVI

Začátkem října se ve sportovní hale Agentury služeb v pražských kasárnách 17. listopadu v Ruzyni utkalo devět týmů v rámci 29. ročníku armádního nohejbalového turnaje. Na hřišti se bojovalo o každý bod a nechyběly ani napínavé výměny. Nejlépe si s konkurencí poradili hráči Agentury logistiky ze Staré Boleslavi, kteří vystoupali na nejvyšší stupínek. Druhé místo vybojovali vojáci z 24. základny dopravního letectva Kbely a třetí příčku obsadili příslušníci 25. protiletadlového raketového pluku ze Strakonic.

Cesta za vítězstvím nebyla pro trojici ze Staré Boleslavi předem vůbec jistá. Do turnaje totiž vstupovala bez velkých ambicí a už samotný postup do finále považovala za úspěch.

Pohár opět získal jeho autor

„Musíme skromně říct, že jsme určitě nepočítali s tím, že se dostaneme až do finále. Říkali jsme si, že se třeba ani nedostaneme na stupně vítězů. Už samotná účast ve finále pro nás byla úspěchem. A že jsme ho nakonec zvládli, nám zkrátka sedlo," uvedl po slavnostním vyhlášení praporčík Martin Petr z Agentury logistiky ze Staré Boleslavi, který loni vytvořil první putovní pohár A reportu.

Opravdovou prověrkou sil byly podle něj především závěrečné zápasy. Mezi nejtěžší soupeře tradičně patřil tým ze Kbel, se kterým se hráči Staré Boleslavi v posledních ročnících utkávají pravidelně. Letos navíc jeho sestavu posílili ligoví hráči. „Měli tam dva plnohodnotné prvoligové hráče a také krajského hráče. Pro nás to bylo o to těžší. Já totiž hraji, když to řeknu, se dvěma fotbalisty," vysvětlil s úsměvem praporčík Martin Petr.

Vítězství bez přípravy

Do turnajových bojů navíc praporčík Petr nastupoval bez potřebné herní přípravy. V polovině září se totiž zranil a od té doby se na hřiště nedostal. Místo tréninkových dávek tak vsadil na rekonvalescenci a doufal, že se do turnaje stihne dát dohromady. „Hrál jsem spíš na zkušenosti. Jsem hlavně rád, že jsem si nic neudělal a celý turnaj přežil ve zdraví," dodal s nadhledem.

Obhajoba loňského prvenství se ale neobešla bez pořádné dávky bojovnosti. Ve finálovém souboji se Stará Boleslav znovu utkala s týmem ze Kbel a stejně jako loni dokázala svého soupeře porazit. Vítězná trojice tak podruhé v řadě pozvedla nad hlavu putovní pohár. Sama ale dobře ví, že konkurence rok od roku sílí a mladší hráči jí stále výrazněji šlapou na paty. „Je vidět, že dravé mládí se tam už žene, takže je jen otázkou času, kdy nás sesadí. My si užíváme jakékoliv umístění na stupních vítězů. Dokud jsme zdraví a můžeme kopat, budeme rádi, když sem budeme moci jezdit," uzavřel praporčík Martin Petr, jeden z dlouholetých účastníků, který na turnaj jezdí už od roku 2002.

Text a foto: Lucie Růžková

AKTIVNÍ ZÁLOHA

BÝT UŽITEČNÝ PRO SPOLEČNOST JE SUPER!

Vyvěrá z ní autorita, kterou přenáší i do vojenského prostředí. Poručice aktivní zálohy Renata Rydvalová nevyžaduje jako ředitelka soukromé školy a školky respekt k autoritám jen u dětí, ale občas krotí i mladší kolegy, kteří s ní slouží v záloze. Uniformu u 141. praporu územní obrany KVV Liberec obléká pátým rokem. Impulsem pro vstup do AZ byla pro jednapadesátiletou blondýnku zhoršená bezpečnostní situace v Evropě. „Nedovedla jsem si představit, že kdyby se Česká republika ocitla v ohrožení, seděla bych doma a čekala, až mě někdo zachrání," říká důstojnice operační skupiny, jejíž přítel rovněž slouží v AZ.

Je ženou mnoha tváří: farmářkou, myslivkyní, sokolnicí, včelařkou, chovatelkou chodského psa Rockyho, zakladatelkou soukromé školy i školy v Liberci a také vojákyní aktivní zálohy. Energií hýří i v zeleném. Pomáhá rekonstruovat stálé lehké opevnění vz. 36 (řopík), které bude sloužit i v rámci projektu POKOS. V Chrastavě se zase podílí na renovaci bývalého dětského domova, jehož objekt nyní převzal právě 141. prapor. „Když jsem v aktivní záloze, mám pocit, že jsem pro společnost užitečná." Před 1. říjnem 2025 aktivní záložáci spadali pod KVV Liberec, po tomto datu vznikl Prapor územní obrany, který má v gesci KVV Liberec.

Souboj s časem o Vyškov

Před vstupem do AZ absolvovala základní kurz ve Vyškově. „Málem jsem ho nestihla." V lednu 2022 si totiž přetrhala vazy v kotníku a o měsíc později navštívila KVV Liberec s úmyslem vstoupit do zálohy. Zranění nakonec vykurýrovala a v červnu vyrazila do Vyškova. „Problém mně dělal jen běh, teď na něj nenechám dopustit, protože mi vyléčil vysoký tlak." Po vstupu do AZ absolvovala ve Vyškově pětidenní kurz vzdušného pozorovatele, který kromě monitorování objektů ve vzduchu sleduje i dění na zemi.

O službě a výcviku u 141. praporu územní obrany KVV Liberec, kde nyní nově působí jako důstojnice operační skupiny na štábu, hovoří zaníceně. „Služba u jednotky mě na případné krizové situace připravuje fyzicky i psychicky."

Začínala ale na pozici střelce. Její výcvik probíhal na střežení objektů kritické infrastruktury. Vyzbrojena byla útočnou puškou CZ 805 BREN a pistolí CZ 75 SP-01 Phantom. Ovládání

i údržba zbraní jí problémy nedělají, vždyť je u myslivců. „Jen na breny, které jsme jako záložáci dostali před dvěma lety, jsem si musela zvykat," přiznává. Předtím totiž používala útočnou pušku vzor 58. V čem je podle ní největší rozdíl mezi brenem a samopalem? „Jelikož jsou breny vybavené kolimátory (zaměřovači), tak střelba z nich je oproti osmapadesátce přesnější." Zároveň si pochvaluje, že z ramenního řemenu (popruhu) lze vytvořit takzvaný jednoboďák.

Za odborným posunem stojí náhoda

Když o pozici střelkyně mluví v minulém čase, nejedná se o chybu. Odborně se posunula na důstojnici operační skupiny na štábu. „Za vše může náhoda," vykládá. Kdyby se nezranila, armáda by v ní neodhalila skvělou organizátorku, která se jako zakladatelka soukromé školy a školy vyzná i v administrativě. „Loni v prosinci mně praskl meniskus a já kvůli operaci nemohla být s družstvem na výcviku v terénu." Velitelé ji ale nevyřadili. „Přišli s nabídkou, že bych mohla být na operační skupině." A tady díky svým organizačním schopnostem zazářila. „Nadřízení si všimli mých dovedností, které by na bojovém poli zůstaly neodhalené." Proto byla převelena na pozici důstojnice operační skupiny. I když je rozenou bojovnicí, administrativa jí nevadí.

V nové funkci, v níž komunikuje se štábem a velením, se rozkoukává. Donedávna její hlavní činností před povýšením na poručici a působením na štábu bylo u 141. praporu střežení objektů kritické infrastruktury. „Až dvě cvičení do roka byla zaměřená na tuto náplň."

Další výcvik se koncentroval na bojovou či taktickou přípravu, která se za jejího působení odehrávala během sedmidenních cvičení. Z pohledu poručice byla rozmanitá i pestrá. Věnovalo se jí celé družstvo. „Trénovali jsme, jak vyváznout z léčky, velkou část času věnovali přípravě na útok. Rovněž jsme cvičili v ochranné masce OM90."

Tím taktická příprava nekončila. „Z bojového úkolu od velitelů jsme při jeho plnění navazovali přímo na ostrou střelbu." Součástí taktického cvičení bylo trénování přechodů na obranu i útoku a překážek, ale i vybudování tábora v terénu pro přespání.

Občas na cvičení promlouvá do duše mladším. „Vadí mně, když v civilu nebo v armádě někdo nadřízenému neprojevuje respekt." Tvrdí, že školství a armádu pojí kázeň i disciplína.

Ke vstupu inspirovala známou

S uvolňováním na cvičení nemá problém, je sama sobě zaměstnavatelem. „Rodiče žáků mou službu respektují." Učitelský sbor zatím ke vstupu do AZ neinspirovala. „Ale jednu paní, s níž jsem si povídala na akci POKOS, jsem motivovala natolik, že jsou z nás kolegyně v AZ."

Kdo je podle poručice fit, měl by AZ vyzkoušet. „Být užitečný pro společnost je super."

Text: Petr Třešňák, foto: Petr Třešňák, Klára Rydvalová a Elisabeth Zeidlerová

DOMA MÁ ROTMISTRA I HOSPODÁŘSTVÍ

Na samotě za městem Osečná se v domku na konci světa často hovoří o AZ. Neslouží v ní jen Renata Rydvalová, ale i její přítel Jaroslav, a to u stejné jednotky. Kdo velí doma? „Nikdo, oba se podporujeme." Spíše řeší, jak zabezpečí dvě rozlehlá hospodářství, když jsou na výcviku. Zatím se o koně, ovce, králíky, slepice, včely a psa Rockyho stará dcera Klára. „Vždy jí sepíšu čtyři A4 s pokyny." Otázkou je, jak dlouho bude náhradní farmářkou. „Uvažuje o kariéře vojákyně z povolání. Potom by se zvířaty museli pomoci kamarádi."

JSTE FRAJERKA, SLYŠELA

Vojáci z povolání si příslušníků v AZ váží. Rydvalová se o respektu přesvědčila předloni při ničivých záplavách. Když 141. prapor nebyl povolán na boj s živlem, vyrazila pomáhat sama. A to do Hanušovic. Právě zde narazila na vojenského medika ze 43. výsadkového pluku v Chrudimi. „Když jsem mu řekla, že slouží v AZ, vysekl mně nejen jako ženě uznání. Tvrdil, že on sám by nebyl schopen skloubit civilní povolání s vojenskou kariérou." A jak si záložáků považují u 141. praporu? „Na KVV Liberec nás berou jako sobě rovné."

V DRESU I UNIFORMĚ

PETRA HERZIGOVÁ Z VOJENSKÉ POLICIE SPOJILA HOKEJBAL SE SLUŽBOU VLASTI

Když letos znovu oblékla reprezentační dres na domácím mistrovství světa v Ostravě, nebyla to pro rotnou Petru Herzigovou první velká sportovní zkušenost. Právě naopak. Od jejího premiérového světového šampionátu uplynulo téměř dvacet let. Za tu dobu nasbírala medaile ze všech kovů, prošla několika herními formáty i věkovými kategoriemi a zařadila se mezi nejvýraznější osobnosti českého ženského hokejbalu. Dnes působí jako specialistka zásahu 1. pracoviště ochrany letiště Velitelství ochranné služby Vojenské policie, kde slouží od 1. května 2022. Disciplína, fyzická připravenost, psychická odolnost i schopnost rozhodovat se pod tlakem, tedy vlastnosti nezbytné pro výkon její služby, ji provázejí už od počátků sportovní kariéry.

První světový šampionát i historické milníky

S hokejbalem začínala ve dvanácti letech, a jak sama říká, tomuto sportu zcela propadla. Už v roce 2006 se představila na Světovém poháru a o rok později byla součástí historicky prvního ženského mistrovství světa v německém Ratingenu. Česká reprezentace tehdy vybojovala bronzové medaile a odstartovala novou éru ženského hokejbalu.

Následovala pravidelná účast na světových šampionátech. Plzeň 2009, Bratislava 2011 nebo kanadský St. John's 2013 přinesly další cenné kovy. V roce 2015 přidala stříbro ze švýcarského Zugu. Vrcholným okamžikem její kariéry se stal domácí světový šampionát v Pardubicích v roce 2017. České reprezentantky zde poprvé v historii získaly titul mistryň světa, a právě zlato z domácí půdy patří dodnes mezi nejsilnější okamžiky její sportovní cesty. Na medailové úspěchy navázala také v dalších letech – bronzem v Košicích (2019), stříbrem v kanadském Lavalu (2022) a dalším stříbrem ze švýcarských měst Visp a Zug (2024), kde byla navíc vyhlášena nejlepší obránkyní celého mistrovství světa.

Univerzálnost napříč formáty

Petra Herzigová se prosadila nejen v tradičním formátu 5 na 5, ale také v dalších variantách hokejbalu. Ve formátu 3 na 3 získala s českou reprezentací stříbrné medaile na mistrovstvích světa v Lahti (2021) a Hodoníně (2023) a bronz v Topoľčanech (2025).

Úspěšná byla rovněž ve hře 4 na 4, odkud si odvezla bronz z Punta Cany (2023) a stříbro z Las Terrenas (2024).

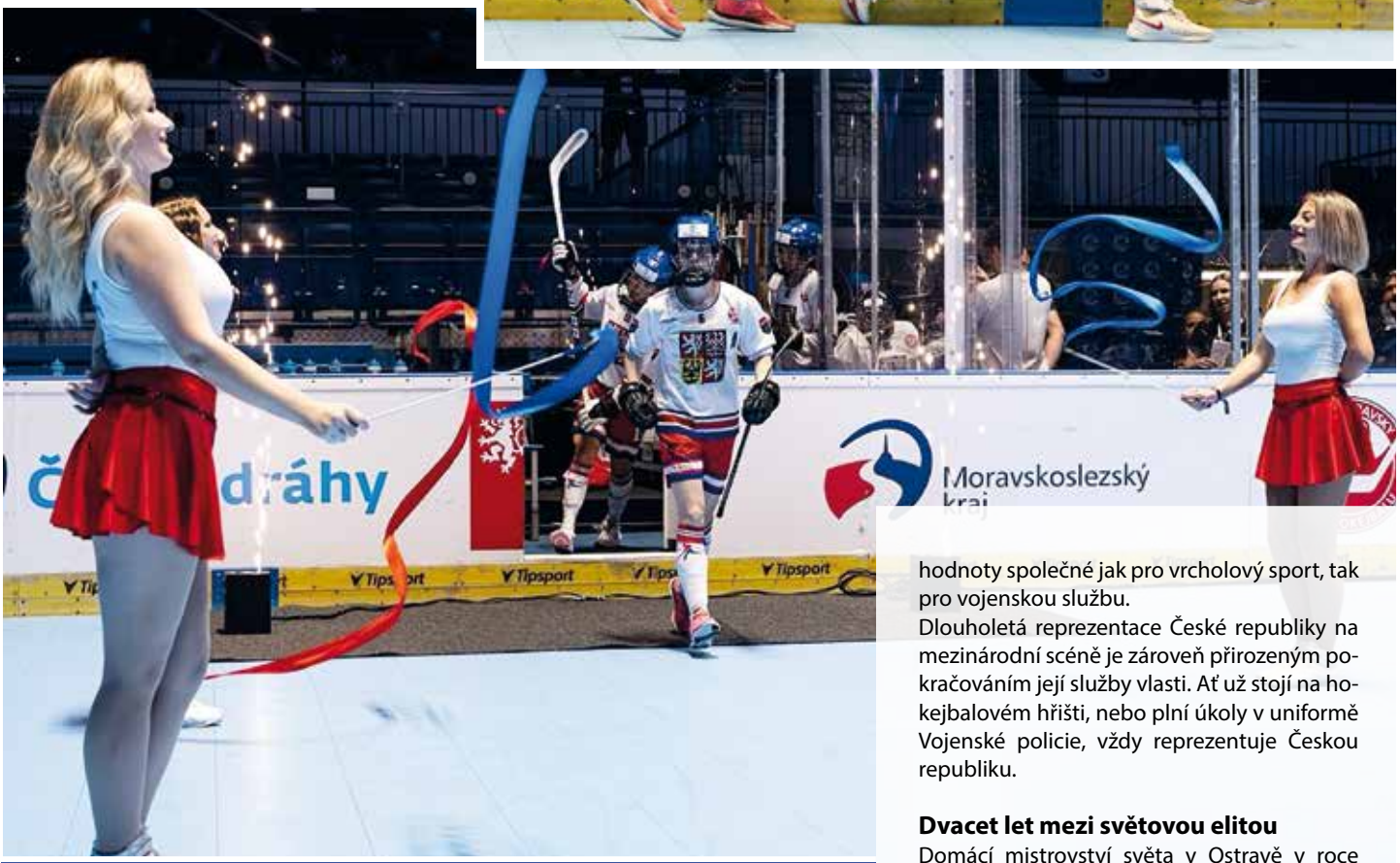
Postupem času přirozeně přešla také do kategorií Masters (35+) a Legends (40+). Ani zde nezůstala bez medailových úspěchů a byla

zařazena do All Star týmu. „Každé takové ocenění člověka potěší," uvedla rotná Petra Herzigová v jednom z rozhovorů pro hokejbalový portál.
Její kariéra tak nevyniká pouze délkou, ale především mimořádnou schopností udržet si špičkovou výkonnost napříč generacemi i herními formáty.

Armáda jako přirozená volba

„Armáda mě nějakým způsobem vždy lákala," řekla již v minulosti. Od roku 2022 proto své zkušenosti z vrcholového sportu uplatňuje také ve službě u Vojenské policie. Na pozici zásahu 1. pracoviště ochrany letiště plní úkoly, které vyžadují vysokou míru odpovědnosti, soustředění i psychické odolnosti. Schopnost pracovat pod tlakem, týmová spolupráce, disciplína a důsledná příprava jsou přitom hodnoty společné jak pro vrcholový sport, tak pro vojenskou službu.
Dlouholetá reprezentace České republiky na mezinárodní scéně je zároveň přirozeným pokračováním její služby vlasti. Ať už stojí na hokejbalovém hřišti, nebo plní úkoly v uniformě Vojenské policie, vždy reprezentuje Českou republiku.

Dvacet let mezi světovou elitou

Domácí mistrovství světa v Ostravě v roce 2026 se stalo symbolickým završením její mimořádné reprezentační kariéry. České reprezentantky prošly turnajem suverénně – v základní skupině postupně porazily Slovensko, Kanadu, Švýcarsko, Spojené státy americké i Velkou Británii. Po vítězství nad Slovenskem v semifinále je až ve finále zastavily Spojené státy, které po mimořádně vyrovnaném utkání zvítězily nejtěsnějším rozdílem 1:0.
Český tým si tak z domácího šampionátu odvezl stříbrné medaile a Petra Herzigová uzavřela svou dvacetiletou cestu světovými šampionáty dalším cenným kovem.
Její výkony navíc ocenil také direktoriát mistrovství světa, který ji zařadil do All Star týmu turnaje. Potvrdil tak, že i po dvou desetiletích mezi světovou elitou patří Petra Herzigová k nejlepším obránkyním světového hokejbalu.

Text: nrtm. Nikola Malinová, foto: archiv rtn. Petry Herzigové

ROTNÁ PETRA HERZIGOVÁ

- specialistka zásahu 1. pracoviště ochrany letiště Velitelství ochranné služby Vojenské policie
- ve službě u Armády České republiky od 1. května 2022

Vybrané úspěchy

- účast na světových šampionátech od roku 2006
- mistryně světa 2017 (Pardubice)
- medailová umístění na mistrovstvích světa v letech 2007–2026
- stříbrné a bronzové medaile ve formátech 3 na 3 a 5 na 5
- medailová umístění v kategoriích Masters (35+) a Legends (40+)
- nejlepší obránkyně mistrovství světa 2024
- All Star tým mistrovství světa 2026
- All Star tým MS Masters

OČITÁ SVĚDECTVÍ Z LET 1936–1937 O ZEMI, KDE „ZÍTRA" ZNAMENALO PRO MNOHÉ ZMAR A SMRT

Českoslovenští vlastenci věřili v kritických dnech podzimu roku 1938, že v případě napadení republiky Německem, Maďarskem i Polskem nezůstanou sami. Spoléhali na smluvní spojence, tedy na Francii, země Malé dohody a Sovětský svaz. V jejich přesvědčení se mnohem více projevoval oficiální výklad československé zahraniční politiky a z ní vycházející vládou usměrněná propaganda než racionální úvaha o reálných možnostech aliančních partnerů prospět defenzivě Československa.

Představy se v tomto směru značně, až diametrálně rozcházely s objektivní skutečností. Pravý stav věcí znal či spíše tušil málokdo i z těch nejzasvěcenějších. Vedle diplomatů z Ministerstva zahraničních věcí k nim patřili příslušníci československé branné moci, kteří ve spojeneckých zemích studovali na vojenských školách, prošli specializačními kurzy či vykonali delší stáže (dobově zkušené). V souvislosti se Sovětským svazem se dochovalo několik cenných svědectví o tamních poměrech. Sepsali je důstojníci československé branné moci, kteří v letech 1936–1937 absolvovali roční stáže u Rudé armády. Jejich dojmy a poznatky se zásadně lišily od obrazu, jaký vykreslila známá agitační reportáž Julia Fučíka, vydaná v roce 1932 pod názvem O zemi, kde zítra již znamená včera.

Smlouva o vzájemné pomoci

Československo dobudovalo v polovině 30. let svoji bezpečnostní architekturu. Po delších politicko-diplomatických přípravách byla 16. května 1935 v Praze podepsána Smlouva o vzájemné pomoci mezi Republikou československou a Svazem sovětských socialistických republik (SSSR). Tato aliance vznikla uvedeným aktem poté, co 2. května téhož roku Francouzi uzavřeli se Sověty shodně koncipovanou Smlouvu o vzájemné pomoci mezi Francií a SSSR.

Oba dokumenty spolu souvisely právně a politicky. Československo podřizovalo všechny své zásadní kroky ve vztazích se Sověty Francii. Praha nešla nikdy dále než Paříž. V tom také spočívá vysvětlení, proč československá diplomacie vnesla do podpisového protokolu smlouvy ze 16. května 1935 ustanovení o tom, že závazky vzájemné pomoci budou účinné jen potud, pokud bude oběti útoku poskytnuta pomoc ze strany Francie. Francie a Československo shodně pojímaly alianci se Sověty především jako prostředek politického odstrašení nacistického Německa. Moskvě se spojenectví s Francií a Československem velmi hodilo především z toho důvodu, že jí vydatně napomáhalo zbavovat se dosavadní mezinárodní izolace, což bylo potvrzeno přijetím Sovětského svazu do Společnosti národů (SN) v září 1934. SN této zemi přiznala i stálé místo ve své radě.

Tzv. Východní pakt

Zmíněné spojenecké smlouvy reprezentovaly v zásadě jediné skutečné výsledky původně mnohem většího projektu takzvaného Východního paktu. Ten měl garantovat státní hranice zemí širší střední Evropy na bázi posílení již existujícího kolektivně-bezpečnostního systému. Participovat na něm měla Francie, Sovětský svaz, Německo, Československo, Polsko, Litva, Lotyšsko, Estonsko a Finsko. Projekt se neuskutečnil pro odpor Německa a Polska. Konkrétní opatření ve smyslu vojensko-strategické součinnosti se Sovětským svazem nebyla nikdy sjednána. Edvard Beneš, v době podpisu smlouvy ministr zahraničních

věcí, zdůraznil v roce 1935 na interní bázi, že se Československo zatím nebude vůči Moskvě zavazovat k ničemu konkrétnímu. Zároveň ale připouštěl možnost, aby se armády obou zemí navzájem seznamovaly a poznávaly. Tím se otevřel prostor pro výjezdy delegací obou armád a pro určitou spolupráci zejména ve vojensko-technické a zpravodajské oblasti.

Předstírání, zamlčování a klam

Odborná literatura či práce memoárového charakteru obvykle připomínají reciproční a relativně časté návštěvy početných delegací obou armád z let 1935–1938. Z československé strany byly zpravidla zastoupeny nejvyššími představiteli armádního velení. Ti si ze Sovětského svazu přiváželi hluboké dojmy, které v nich zanechaly výkony Rudé armády, předvedené v rámci rozsáhlých výročních cvičení s nasazením nejmodernější bojové techniky a s aplikací nejnovějších metod boje. Tyto návštěvy navazovaly na známý pobyt Edvarda Beneše v Sovětském svazu z roku 1935.

Československý ministr zahraničních věcí jej navštívil nedlouho po podpisu spojenecké smlouvy. Beneš byl nesmírně zkušeným politikem s vytříbenou schopností kriticky rozlišovat subjektivní dojmy od faktů. Zdá se však, že ani on se do nemalé míry neubránil umné manipulaci sovětských komunistů. Ti mu promyšleně prezentovali domněle moderní tvář své země, která byla pouhou fasádou, za níž se kryl totalitní režim a soustavně trýzněná společnost. Za vše je zde možné zmínit alespoň návštěvu progresivního, modelového kolchozu na Ukrajině. Sovětští komunisté touto součástí programu Benešovy návštěvy zcela cynicky přešli skutečnost, že v letech 1932–1934 v dané části Stalinova impéria záměrně způsobili hladomor s těžko představitelnými pěti miliony mrtvých.

K metodám sovětských komunistů, jak manipulovat se zahraničními návštěvami ve svůj prospěch, se výstižně vyjádřil major gšt. Josef Hanuš, jeden z československých vojenských stážistů v Rudé armádě. Po návratu ze Sovětského svazu napsal toto: „Při krátkodobém pobytu v SSSR a zejména při oficielním, málokomu se podaří vniknouti do těchto velmi pečlivě skrývaných nedostatků sovětského režimu. Zpravidla mu bývá program předem stanoven a cizinec je zaneprázdněn tak, že nemá volného času ani možnosti prohloubiti se do skutečného života. Sovětští představitelé se snaží býti velmi pozornými hostiteli, jimž není žádná oběť dosti veliká, záleží-li jim na získání hosta a na skrytí svých nedostatků. Cizinci bývají oslněni předvedením a návštěvou připravených vzorných podniků a zařízení, což je snadno svádí k nesprávným závěrům a posudkům."

(Ne)vítaní hosté z Československa

Českoslovenští vojenští stážisté tvořili z hlediska mezinárodního srovnání nebývalou výjimku. V Sovětském svazu strávili poměrně dlouhou dobu, a tak mohli dohlédnout dále a hlouběji než účastníci jiných krátkodobých, velmi oficiálně pojatých zahraničních návštěv, o nichž se hovoří v předcházející citaci. Složky československého Ministerstva národní obrany se zajímaly o progresivní trendy vojenství. Předpokládaly, že Rudá armáda může být zdrojem řady inspirativních zkušeností v tomto směru. Z toho důvodu vyslaly do Sovětského svazu majora (od 1. ledna 1937 podplukovníka) gšt. Františka Papouška z Vysoké školy válečné (VŠV) v Praze, plukovníka pěchoty Josefa Fuska, příslušníka pluku útočné vozby 1 a instruktora Učiliště útočné vozby z Milovic, a majora gšt. Josefa Hanuše z VŠV. Papoušek s Fuskem směřovali na zkušenou k tankovým jednotkám Rudé armády. V Sovětském svazu pobývali od 1. června 1936 do 4. června 1937. Zkušenou zahájili u 2. tankového pluku ve Strelně, ležícím asi 20 kilometrů jihozápadně od Leningradu (dnes Petrohrad) na pobřeží Finského zálivu. Zmíněný útvar byl v době jejich stáže reorganizován na 2. tankovou brigádu. Zkušenou zakončili u 9. mechanizované brigády v Luze (140 km jižně od tehdejšího Leningradu). Hanuš sbíral zkušenosti u letectva od 26. května 1936 do 29. dubna 1937. Zblízka poznal postupně 15. těžkou bombardovací brigádu v Kirově (950 km severovýchodně od Moskvy), 43. smíšenou brigádu v Charkově (410 km východně od Kyjeva), 92. stíhací brigádu Ljubercy (20 km jihovýchodně od Moskvy) a také Ústřední aeroklub v Tušinu (městská čtvrť v severozápadní části Moskvy).

Pobyt byl trpkou zkušeností

Českoslovenští stážisté byli tradičně zvyklí na srdečné přijetí a přátelské prostředí, v němž absolvovali své zkušené ve Francii, Rumunsku, Jugoslávii, do první poloviny 30. let i v Polsku a případně i v dalších spřátelených zemích. Pozitivní vzpomínky na tyto pobyty přetrvávaly v myslích účastníků po všechna následující léta. Z cestovních zpráv výše jmenovaných důstojníků ovšem vyplývá, že jejich pobyt v Sovětském svazu nebyl nijak idylický a že šlo spíše o trpkou zkušenost. Týkalo se to především podplukovníka gšt. Papouška a plukovníka pěchoty Fuska. Projevila se zde mimo jiné značná diference mezi sovětským pozemním vojskem a letectvem, u něhož museli být

zařazeni z podstaty věci a vzhledem k nárokům služby inteligentní lidé s jistým stupněm společenské úrovně, jakkoli vše bylo neodmyslitelně prostoupeno projevy tvrdě totalitního režimu.

Trpké zkušenosti se sovětskou realitou

Z celé řady poznatků o Sovětském svazu a Rudé armádě vynikají nad jiné zejména prožitky podplukovníka gšt. Papouška a plukovníka pěchoty Fuska ze zkušené u 2. tankového pluku, resp. 2. tankové brigády. O korektním a vstřícném poměru sovětských orgánů bylo možné v jejich případě hovořit pouze do odeznění atmosféry prvního přijetí v Moskvě. Již tam jim byl přidělen příslušník Rudé armády, který chováním a vzhledem připomínal spíše drsného vězeňského dozorce než korektního, ochotného a vstřícného průvodce z řad spojenecké armády. S československou dvojící doputoval do cílové posádky ve Strelně.

Nevyhovující ubytování pro stážisty

Důstojníci z Prahy se v dané posádce necítili vůbec dobře. Již od počátku jako by kolem nich vyrostla téměř neprostupná hradba podezírání a nedůvěry. Důstojnický sbor útvaru je až do konce pokládal za cizorodé, nepřátelské těleso, za podezřelé buržoazní důstojníky. Byl vydán zákaz styku s nimi mimo službu. Přestože měli sbírat odborné zkušenosti, velitel pozdější brigády se jim vyhýbal, jak mohl. Stážisty provázela neupřímnost. Členové důstojnického sboru se pokoušeli o projevy přátelství, ale v nitru československé důstojníky nenáviděli a přezírali. To vše se neprojevovalo pouze v běžných mezilidských a služebních kontaktech, ale také v materiálním smyslu. Velitelství útvaru přidělilo československým stážistům naprosto nevyhovující ubytování.

Místnosti dvoupokojového bytu, v němž trávili mimoslužební čas, měly rozbitá, nikým neopravená okna, koupelna byla v téměř havarijním stavu, a to vše s československými stážisty sdíleli myši, krysy a švábi. Sovětské velení důstojníkům z Prahy naschvál poskytovalo špatnou stravu, i když velitelský sbor pluku měl k dispozici mnohem lepší nabídku. Tato „pozornost" vůči zástupcům spojenecké země způsobila plukovníkovi pěchoty Fuskovi střevní katar. Oběma stážistům nezbylo než v září 1936 referovat o neudržitelnosti poměrů podplukovníkovi gšt. Františku Dastichovi, vojenskému ataše Československé republiky v Moskvě při jeho služební cestě do Leningradu. Sovětská místa dlouho neprojevovala zájem o danou věc. Nápravu se podařilo sjednat až v březnu 1937, tedy po tři čtvrtě roku trvajícím martyriu.

Alespoň zpočátku se projevovala snaha sovětského velení vytvářet přes všechny uvedené okolnosti korektní atmosféru. Pro československé důstojníky byly připraveny návštěvy rozličných pamětihodností v oblasti Leningradu. Jak se však ukázalo, byla to snaha značně křečovitá, která trvala pouze asi první dva měsíce. Následně zakusili praktiky, které jim byly zcela cizí. Šikanózní jednání vůči nim získávalo podobu špiclování a donášení. Oba důstojníci si dávali pozor zejména na pokojskou, která se měla „starat" o jejich byt. Špehovala a donášela veliteli pluku. Fusek s Papouškem odhalili rovněž pokus sovětských orgánů nasadit na ně prostitutku. Jak jim bylo důvěrně sděleno, šlo o nebezpečnou agentku NKVD. Tuto skutečnost jim potvrdil řidič velitele pluku s tím, že šlo údajně o sestru manželky velitele útvaru.

Je nasnadě, že tato indiskrece mohla stát uvedeného člověka život. Velitel pluku byl z různých zdrojů informován o každém kroku československé dvojice ve službě i ve volném čase. Nakonec ale oběma stážistům v soukromém rozhovoru sám prozradil, že je bývalý carský důstojník a že mu mohou věřit. Na to ovšem nedbali, neboť již dobře věděli své. Na konci zkušené u 2. tankové brigády ve Strelně se s československými hosty nepřišel nikdo ani rozloučit. Následná část stáže u 9. mechanizované brigády v Luze probíhala v odlišné, korektní atmosféře a za lepších ubytovacích, stravovacích a obecně materiálních podmínek, přestože i tam oba důstojníky provázel určitý chlad a odtažitost jejich sovětských kolegů.

Ideová výchova k třídní nenávisti

Takovéto postoje sovětských důstojníků k československým stážistům byly projevem cíleného „vymývání mozků", kterému komunisté podrobovali sovětskou společnost a které na desetiletí poznamenalo i postsovětskou éru. Výstižně se k tomu vyjádřil major gšt. J. Hanuš, který ve své zprávě vyjádřil následující podstatné poznatky o sovětském vojenském letectvu. Řada jím zmíněných aspektů ovšem přesahovala intence této zbraně a týkala se Rudé armády jako celku.

„Letectvo jako součást Rudé armády je výkonným prostředkem komunistické strany, a ježto se tato ztotožňuje se státem, tedy i orgánem státním. Proto jest politická výchova v marxo-leninské víře u letectva prvořadým úkolem, po jehož splnění teprve přichází v úvahu ostatní výcvik. Z toho důvodu jsou v letectvu političtí činovníci na všech stupních. Tito řídí stranickou výchovu a propagandu pro komunistickou stranu, pečují o osvětu." Na jiném místě k tomu již i v obecnějším smyslu dodává: „Účelem jest ukázati pokroky komunistické strany, propagovati její oprávněnost, přesvědčovati bezpartijní příslušníky letectva o správnosti zásad této strany, vnutiti všem nenávist proti kapitalistickému systému, vznítiti v nich náladu k bezohlednému boji proti tomuto a nabádati je k osvobozovacímu boji proti utlačovatelům proletariátu v jiných státech. Každý příslušník letectva musí dospěti k přesvědčení jako každý občan SSSR, že jedinou správnou formou státní správy je diktatura komunismu, která jediná zajišťuje mír a ráj na zemi."

Pod dojmem popsané ideové výbavy Rudé armády lze zcela oprávněně pochybovat o upřímnosti sovětských záměrů v souvislosti se spojenectvím s Československem. Skutečná podoba zmíněného „ráje" se měla projevit již krátce poté, co se uvedení čeští důstojníci vrátili do vlasti. Právě v té době začínaly masivní a krvavé Stalinovy paranoidní čistky v řadách důstojnického sboru Rudé armády.

Text: Karel Straka, foto: VÚA–VHA

11|2026

dukla sport

Foto: CPA

PRVNÍ TRIUMF!

ARMÁDNÍM SPORTOVCEM ROKU JE SNOWBOARDISTKA ZUZANA MADĚROVÁ

ARMÁDNÍ SPORTOVEC ROKU:

NA TRŮN USEDLA ZUZANA MADĚROVÁ

Zleva Martin Fuksa, Tereza Kneblová, Zuzana Maděrová, Jakub Krejčí, Matěj Lukeš

Snowboardistka Zuzana Maděrová jako sedmá žena v historii opanovala anketu Armádní sportovec roku. V jubilejním 30. ročníku předčila v hlasování činovníků a trenérů Armádního sportovního centra Dukla kanoistu Martina Fuksu a snowboardcrossařku Evu Adamczykovou.

Slavnostní vyhlášení se uskutečnilo v Domě armády Praha před zraky ministra obrany Jaromíra Zůny, ředitele ASC plukovníka Pavla Bence, ministra pro sport, prevenci a zdraví Borise Šťastného, náčelníka Generálního štábu AČR generálporučíka Miroslava Hlaváče, předsedy Národní sportovní agentury Karla Kováře a dalších významných hostů.

„Naši sportovci dosáhli v tomto roce v mezinárodním měřítku opět skvělých výsledků. Když jsou na stupních vítězů, stoupá vlajka a hraje česká hymna, probouzí to v nás hrdost. Zároveň jsou vzory pro naši mládež. Cesta na vrchol je dlouhodobá, trnitá, stojí spoustu dřiny i slziček. Úspěchy nepřicházejí z nebe, proto si každého z nich nesmírně vážíme," řekl na začátku večera Benc. Neopomněl rovněž poděkovat Ministerstvu obrany. „Jsem rád, že pan ministr Zůna drží nad dukláky ochrannou ruku. Díky této podpoře jsme schopni naplňovat požadavky sportovců a jejich realizačních týmů v přípravě na vrcholné akce."

Úvod otevřel medailonek věnovaný legendám armádního sportu, olympijským vítězům, mistrům světa či Evropy, kteří se nesmazatelně zapsali do jeho historie. Symbolika byla zřejmá. Právě k této výjimečné společnosti se letos zařadila Zuzana Maděrová.

Třiadvacetiletá rodačka z Liberce si v únoru dojela pro životní úspěch, když v paralelním obřím slalomu získala na svahu v Livignu olympijské zlato. Výrazně se prosazovala také ve Světovém poháru. Na pomyslném armádním trůnu vystřídala Martina Fuksu.

„Zní to krásně, být nejlepším sportovcem Dukly je ohromná čest. Musíte mít buď olympijskou medaili, nebo být mistr světa. Moc si toho považuji," poznamenala na pódiu snowboardová hvězda, jež si za triumf odnesla hlavní cenu v podobě krbových kamen od společnosti Foxmark.

I Fuksa byl v letošní sezoně fantastický. Na olympijském kilometru se stal mistrem světa i Evropy. Zlaté medaile sbíral také na pětistovce a ve Světovém poháru. V maďarském Szegedu dokonce překonal na trati C1 1 000 metrů vlastní světový rekord! „Pořád se cítím, jako by mi bylo dvacet," ujistil přítomné v sále šampion, který byl letos aktivní nejen na vodě. V zimě absolvoval Jizerskou padesátku, pod tři hodiny zaběhl Pražský maraton a náročné výzvy zvládl i na kole a výběhem po skokanském můstku.

„Jsem na něho velmi hrdý, trénuje stále víc a víc," pochválil svého syna jeho kouč a otec v jedné osobě Petr Fuksa.

Adamczyková nadchla olympijským stříbrem a ukázala, jak dojemný může být návrat po mateřské pauze. Do sálu poslala působivý vzkaz ze soustředění ve Švýcarsku. „Je nám líto, že tam nemůžeme být s vámi, protože Duklák je tradiční, ikonická záležitost. Vždycky jsme tam měli výborný raut a potkali se se skvělými lidmi," prohodila s úsměvem držitelka všech tří olympijských kovů. Po boku svého trenéra Marka Jelínka s poklonami pokračovala. „Myslím, že dukláci v téhle sezoně znovu odvedli úplně fantastickou práci. Jsme zřejmě dobrý oddíl, takže všem vítězům a umístěným takhle na dálku gratulujeme. Hlavně musíme poděkovat Dukle za roky podpory. Je to pro nás nesmírně důležité, moc si toho vážíme."

V nabité konkurenci se v TOP 6, která se vyhlašuje od roku 2024, objevili ještě vodní slalomáři Jakub Krejčí s Terezou Kneblovou a moderní pětibojař Matěj Lukeš. Všichni mimo jiné letos dosáhli na tituly mistrů světa.

Ocenění pro nejlepšího juniora převzala Nicole Krutilová, mistryně světa ve skoku o tyči. Malým kolektivem roku byli vyhlášeni parašutisté Dukly Prostějov, světoví šampioni v přesnosti přistání.

Ocenění i rozloučení

Slavnostní večer v Domě armády tradičně patřil také kategoriím Unie armádních sportovních klubů. Hlavní cenu získala Tereza Rauturier, mistryně světa v knock out sprintu. Silné momenty přineslo i rozloučení s profesionální kariérou. Zaplněný sál aplaudoval dráhařce Jarmile Machačové a atletovi Patriku Šormovi. Poděkování za dlouholetou činnost v ASC Dukla zaznělo také směrem k Michaelu Georgieovi, šéftrenérovi ASO lyžování, Tomáši Bankovi, dnes již bývalému kouči olympijské vítězky Ester Ledecké, a legendárnímu kormidelníkovi Oldřichu Hejduškovi, jenž v posádce Dukly vyhrál celkem 26× slavné Pražské primátorky. Naposledy v roce 2023 v neuvěřitelných 65 letech!

Hrdost nad úspěchy

Hodnoty Dukly neopomněl zmínit ministr obrany Jaromír Zůna. „Máte za sebou další velmi úspěšný sportovní rok. Dvě olympijské medaile ze zimních her v Miláně a Cortině a dalších 119 z mistrovství světa a Evropy či z armádních šampionátů jsou jasným důkazem, že patříte ke světové špičce. Zároveň je pro naši Duklu skvělou zprávou, že si výborně vedeme též v armádních sportech. Máme mistry světa v orientační běhu, sportovní střelbě, v týmovém i individuálním parašutismu," pronesl s uznáním. „Je potěšitelné, že Dukla není

jen o současných hvězdách, ale také o přípravě nové generace. Úspěchy juniorů a sportovců do 23 let to jednoznačně potvrzují."
Ministr následně zdůraznil, že takto vynikajících výsledků nelze dosáhnout bez vytrvalosti, odhodlání, systematické práce, špičkového zázemí a kvalitního trenérského vedení. „Mé poděkování proto patří nejen vám sportovcům, ale i trenérům a dalším členům realizačních týmů i vedení Dukly. Děkuji vám za vzornou reprezentaci naší země. Jsem hrdý na to, že resort obrany může stát po vašem boku," uzavřel s hrdostí svůj slavnostní projev.

Pohodovou atmosféru umocnilo vystoupení Malého tanečního orchestru Ústřední hudby Armády České republiky pod vedením nadpraporčíka Václava Bízka, večerem provázela moderátorka Žaneta Peřinová.

Text: Pavel Král, foto: CPA

S trenérem Evženem Marešem

VÝSLEDKY – 30. ROČNÍK

Armádní sportovec roku 2026: 1. Zuzana Maděrová (snowboarding) 141 bodů, Martin Fuksa (rychlostní kanoistika) 100, 3. Eva Adamczyková (snowboardcross) 96, 4. Jakub Krejčí (vodní slalom) 61, 5. Tereza Kneblová (vodní slalom) 49, 6. Matěj Lukeš (moderní pětiboj) 44.
Junior roku: Nicole Krutilová (atletika)
Trenér roku: Evžen Mareš (snowboarding)
Malý kolektiv roku: 1. Bonifác Hájek, Petr Chládek, Jiří Gečnuk, Miloslav Kříž, Oldřich Šorf (parašutismus – přesnost přistání), 2. Daniel Havel, Jakub Špicar (rychlostní kanoistika – K2), 3. Jiří Tuž, Matyáš Bauer, Michal Novák, Mike Ophoff (běh na lyžích – štafeta)
UNIASK (Unie armádních sportovních klubů): sportovec: Tereza Rauturier (orientační běh), **junior:** Valentýna Kočířová (vodní slalom)
Sportovec AČR: des. Tomáš Tvrdík (hybridní fitness)

ŠAMPIONKU TĚŠÍ, ŽE JI LIDÉ STÁLE ZASTAVUJÍ. NETRPĚLIVĚ VYHLÍŽÍ PRVNÍ ZÁVODY

Zuzana Maděrová, olympijská vítězka ve snowboardingu, opanovala další ročník ankety Armádní sportovec roku. Ocenění pro nejlepšího trenéra navíc získal její kouč Evžen Mareš. Maděrové k prvnímu triumfu v anketě pomohl životní úspěch, když ve 22 letech v únoru ovládla paralelní obří slalom na zimních olympijských hrách v Itálii. Slavnostní pondělní večer si prý velice užila.
Nyní už je ale opět v plném tréninku na novou sezonu, která začne zostra úvodním závodem Světového poháru v Číně. „Momentálně se připravuji na sněhu v Rakousku, současně ještě probíhá kondiční příprava. S velkou kamarádkou, Japonkou Mikiovou, jsme trénovaly na jaře a nyní také v hale v Belgii," prozradila Maděrová.
A proč právě v hale v Belgii? „Ledovce tají, takže se otevírají každý rok o týden později. Letos to bylo až 17. října, proto jsme se musely přesunout do haly. Sněhu je málo a překvapuje mě, jak rychle ubývá ledovec, na který jezdím už čtrnáct let. Jezdí se jinde než dříve, je to smutný pohled. Hala je na trénink skvělá, jsou tam konstantní podmínky, jen se dá jezdit pouze slalom. Je to super, až na to, že tam není tak hezky," vysvětlila.
Členka ASC Dukla si pochvaluje také rozšíření svého týmu. „Povedlo se najít skvělou novou terapeutku Veroniku Řehořovou. Bude se mnou jezdit celé čtyři roky, takže lépe to dopadnout nemohlo. Skvěle jsme si sedly." Při pondělním slavnostním večeru se cítila dobře i ve společenském oblečení. „Moc ráda se takto obléknu," přiznala. Radost jí dělá také fakt, že ji lidé stále poznávají. „Pořád mě zastavují a mě to stále ještě baví. I na ledovci mě oslovují skupinky Čechů, jsou to lidé, kteří jsou v tom sportu s námi. Těší mě to. Vidím, jak je to motivuje a jakou mají děti radost, že se se mnou mohou vyfotit."
Už si prý obula také vysněné zlaté boty. „Už jsem je vytáhla na ledovci. Žádná pověrčivost v tom není, jen jsem si je nechtěla koupit předtím, než něco vyhraju. Když jsem už ale něco vyhrála, tak už si je mohu nechat," prozradila Maděrová.
Na první závody do Číny se těší, i když samotná destinace má své nevýhody. „Na závody se těším hodně, ale co se Číny týká, je to trochu jiné. Je tam zvláštní jídlo, třikrát denně máme to samé. Baví mě vietnamská a česká kuchyně, miluji japonské sushi, prostě všechno. Ale když máte jíst k snídani, obědu i večeři stejnou polévku, tak už je to prostě moc. Ale na závody se těším."
Sezonu začne jako olympijská vítězka. „Myslím, že to bude náročné, každý mě bude chtít porazit. Ale zároveň je to výzva, kterou jsem ještě nepoznala. Moc se těším na to, že budu moci všem ukázat, že to nebude tak jednoduché."
A jaké má cíle? „Vždy se snažím na úplné maximum, a tak to bude i nadále. Snažím se vždy dojet první do cíle, a hlavně abych si mohla říct, že jsem pro výsledek nemohla udělat víc. Jestli to bude první, patnácté, nebo třicáté místo, to už nezáleží jen na mně," poznamenala.
Maděrové, a nejen jí, se ulevilo po zveřejnění zprávy, že slalom přibude do programu olympijských her, mluvilo se dokonce i o úplném vyřazení alpského snowboardingu z olympijských her. „Všichni jsme doufali, že to dobře dopadne. Už někdy v dubnu jsme měli náznaky, že naopak přibude jedna disciplína, ale nemohli jsme to říkat moc nahlas a nechtěli jsme to zakřiknout."
Přiznala také, že zisk zlaté olympijské medaile ji trochu změnil. „Ale ne v tom, jaké mám hodnoty nebo jak se chovám. To mám stejné. Stejně jako přístup k tréninku nebo k rodině. Možná jsem ale musela trochu rychleji dospět. V tom mě to změnilo, protože spousta lidí má na podobné zkušenosti celý život, ale na mě se toho v jednu chvíli nahrnulo strašně moc. Musela jsem tím projít hodně rychle a myslím, že jsem tím hodně zestárla," řekla s úsměvem třiadvacetiletá šampionka.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

VLS
VOJENSKÉ LESY A STATKY ČR, s.p.

ARMÁDNÍ MISTROVSTVÍ SVĚTA V ORIENTAČNÍM BĚHU:

KŘIVDA MÁ ZLATO Z DLOUHÉ TRATI A STŘÍBRO ZE SPRINTU!

Nadrotmistr Tomáš Křivda z ASC Dukla se ve švýcarském Stansu stal armádním mistrem světa na dlouhé trati, ve sprintu bral stříbro! V náročných alpských podmínkách tak potvrdil svou výjimečnou formu i pozici jednoho z nejlepších orientačních běžců současnosti.

Extrémní počasí

V závodě na dlouhé trati se Křivda prosadil v konkurenci více než stovky soupeřů. S náskokem 2:33 minuty porazil domácího favorita Fabiana Aebersolda a třetího Retta Eggera. Sedmadvacetiletý rodák z Opočna zvládl těžký terén i nepříznivé počasí, kdy závodníky provázel stálý déšť a studený vítr. „Byla to pořádná challenge, podmínky byly opravdu extrémní. Od rána tady lilo a byla zima. O to víc tenhle výsledek hřeje," řekl v cíli spokojený šampion, který od první kontroly držel vysoké tempo a předvedl precizní mapovou práci. Do závodu žen bohužel nemohla nastoupit jeho kolegyně z Dukly praporčice Tereza Rauturier, která si v tréninku nešťastně podvrtla kotník.

Další pódium

Křivdova medailová série pokračovala i v dalším závodě. Ve sprintu si doběhl pro stříbro, když nestačil pouze na Fina Akseliho Ruoholu. Zajímavostí je, že o druhé místo se podělil se Švýcarem Benjaminem Weyem, oba měli shodnou ztrátu pouhé jediné vteřiny. Čtyřkilometrovou trať zvládl Křivda v čase 14:39, přičemž na prvních třech kontrolách dokonce vedl. V těsném finiši však na Fina nepatrně ztratil. I tak jde v konkurenci 134 soupeřů o mimořádný výsledek, který podtrhuje jeho stabilní výkonnost. V ženském sprintu se navzdory poranění kotníku blýskla praporčice Tereza Rauturier. Doběhla na pátém místě, přičemž od bronzu ji dělilo pouhých 36 vteřin. Její výkon tak přidal další výrazný úspěch české výpravy.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

ARMÁDNÍ MISTROVSTVÍ SVĚTA VE SPORTOVNÍ STŘELBĚ:

VANĚK ZÍSKAL TITUL V TRAPU!

Nadrotmistr Pavel Vaněk je armádním mistrem světa v disciplíně trap! Husarský kousek se brokaři Dukly Hradec Králové povedl na střelnici v Novaře. V souboji o zlato porazil domácího Itala Diega Valeriho.

Vaněk postoupil do osmičlenného finále 56. šampionátu CISM ze třetího místa, navzdory rozpačitému úvodu. V první položce čítající 25 terčů totiž vyrobil hned šest chyb (!), což se mu kolikrát nestane za celý závod. „Panovaly špatné světelné podmínky. Pavel šel střílet hned ráno a trochu na to doplatil," objasnil příčinu šéftrenér hradeckého oddílu Petr Luštický. Dvaatřicetiletý rodák z Plzně se však dokázal úžasně vzchopit a v dalším průběhu

potvrzoval, že jeho nedávné čtvrté místo na ME v Aténách nebyla žádná náhoda. Narůstající formu potvrdil také v bitvě o medaile. Z finalistů byl nejjistější, z třiceti ran minul pouze dvakrát, což mu vyneslo slastné vítězství. „Měl z toho zákonitě velkou radost, jako my všichni, co jsme mu tady fandili. Jsem na něho pyšný. Mistrovství se zúčastnilo sedmnáct států, tenhle výsledek má svoji kvalitu," poznamenal s hrdostí Luštický.

V soutěži skeetařů skončil praporčík Tomáš Nýdrlem jedenáctý. Kvalifikační nástřel 115 bodů na postup do finále nestačil.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

KANOISTOU ROKU VYHLÁŠEN KAJAKÁŘ JAKUB KREJČÍ

Mistr světa i evropský šampion ve vodním slalomu Jakub Krejčí ovládl letošní ročník ankety Českého svazu kanoistů Kanoista roku. Výsledky byly slavnostně vyhlášeny v Praze a také další dvě příčky na pomyslných stupních vítězů patří sportovcům armádního centra. Druhý skončil obhájce loňského prvenství rychlostní kanoista Martin Fuksa, třetí příčku obsadila slalomářka Tereza Kneblová.

Čtyřiadvacetiletý Krejčí ovládl mezi kajakáři mistrovství Evropy i světa. Na světovém šampionátu navíc vybojoval stříbro v časovce kayakcrossu a na evropském šampionátu přidal stříbro v závodě kajakářských hlídek. Slavnostního ceremoniálu se osobně nezúčastnil. Na pódiu ho zastoupila jeho figurína v nadživotní velikosti a z dovolené v Portugalsku poslal alespoň video vzkaz.

„Je to pro mě velká čest, mockrát vám děkuju. Obzvlášť v sezoně 2026, kdy se dařilo celému svazu, a nejen mně," uvedl Krejčí.

Ocenění pro nejlepší posádku získal deblkajak ASC Dukla ve složení Jakub Špicar a Daniel Havel. Na pětistovce vybojovali bronzové medaile na mistrovství Evropy i světa. Nejlepším závodníkem do 23 let byl vyhlášen rychlostní kanoista Adam Rudolf.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

ZEMĚTŘESENÍ V TÝMU LEDECKÉ A NOVÁ ZNAČKA LYŽÍ

Kámen na kameni nezůstal po minulé sezoně v realizačním týmu sněhové obojživelnice a trojnásobné olympijské vítězky Ester Ledecké. Kromě snowboardového kouče Justina Reitera se zcela obměnil. Zásadním je post lyžařského trenéra, který budou po Franzi Gamperovi a Tomáši Bankovi zastávat uznávaný rakouský stratég Karlheinz Pichler a jeho krajan Gernot Grasser.

„Spolupracujeme od jara, pořádně ale od soustředění v Chile, kde jsme bydleli v jednom apartmánu a mnohem lépe se poznali. Příprava tam byla úžasná, chemie funguje, včetně nového fyzioterapeuta Šimona Tomeše. Na sezonu se moc těším," poznamenala na tiskové konferenci jednatřicetiletá hvězda Armádního sportovního centra Dukla. „Postupně jsme se sehrávali. Šimon s námi ještě nikdy necestoval, takže se učil i základní povely do vysílačky. Moc se mi líbí, jak Charly (Pichler) tým vede, jakou má přirozenou autoritu a jak spolu s Gernotem vytvářejí prostředí, ve kterém máme špičkové podmínky a zároveň si tréninky dokážeme užít."

Nešlo ale jen o tým, STR změnila i materiál. Z kopce dolů bude jezdit na lyžích značky Head. „Byla jsem bez smlouvy. Jak známo, hůlka si vybírá kouzelníka, lyže si vybírají závodníky. Když jsem na ně poprvé skočila, byl to magický pocit. Věřím, že mě nezradí, i když nás v tomto směru čeká ještě mnoho práce."

Co přesně má Ledecká na mysli? Především řešení maličkostí, které jsou pro sport, kde rozhoduje každá setinka, zásadní. „S trenéry jsme už třikrát byli přímo v továrně. Jedna návštěva trvá zhruba čtyři hodiny. Řešili jsme vybrušování bot, airbag a další detaily," poznamenala. Jejím osobním servismanem bude Tobias Geiger. „Testovali jsme různé modely, na jeden trénink bylo k osmi párům. Jsem pyšná, že jsem se coby snowboardistka dostala do famózní společnosti světových lyžařů a že za stáj Head mohu závodit. Je to pro mě velké vyznamenání," svěřila se. Mnohé však následně překvapil její výrok týkající se programu. Ona sama chce tentokrát upřednostnit snowboard před lyžemi. „Jen nevím, jestli mi to u trenérů projde," řekla s úsměvem. Šampionáty by měla stihnout oba – jak únorový ve sjezdařských disciplínách v Crans-Montaně, tak březnový ve snowboardingu v Montafonu. „Plán je furt stejný. Hlavně si to chci užívat a na kopci odvést, co jsem natrénovala. Je potřeba vyladit lyžařskou Ester na MS v lyžování a snowboardovou Ester na MS ve snowboardingu. Věřím, že to klapne perfektně."

Sezonu by měla odstartovat 11. prosince na lyžích v americkém Beaver Creeku. Do té doby bude obě disciplíny pilovat.

Text: Pavel Král, foto: CPA

Zleva Šimon Tomeš, Ester Ledecká, Karlheinz Pichler, Gernot Grasser

MISTROVSTVÍ EVROPY V BROKOVÉ STŘELBĚ:

VANĚK V TRAPU TĚSNĚ ČTVRTÝ

Medaile byla blízko. Střelci Pavlu Vaňkovi na mistrovství Evropy v Aténách nakonec v disciplíně trap těsně unikla. I nepříliš populární 4. místo je však obrovským úspěchem.

Dvaatřicetiletý brokař Dukly Hradec Králové prošel do finálové osmičky díky úspěšnému rozstřelu. V kvalifikaci trefil 122 terčů ze 125, stejně jako pětice soupeřů. Následně prokázal pevné nervy a společně s Italem Frascou a Britem Headingem doplnil Chorvata Glasnoviče (vyrovnal světový rekord), Slováka Vargu, Němce Johna a turecké duo Ilnam, Tuncern v souboji o medaile. Finále se od roku 2026 střílí úplně novým, svižnějším způsobem. Po sériích výstřelů postupně vypadávají ti s nejhorším výsledkem. Vaněk byl dlouho stoprocentní, první a jediná chyba přišla až při desáté ráně. V tu chvíli se dělil o vedení. Český reprezentant bohužel vstupoval do finále z osmého místa, což při shodném počtu zásahů zvýhodňovalo jeho soupeře. Přestože už žádný z terčů neminul, musel soutěž po dvaceti ranách opustit. „Jedná se o parádní výsledek, i když trochu hořkosladký. Bylo to o holoubka, nedá se nic dělat. Před Pavlem ale mohu jenom smeknout. Odvedl neskutečný kus práce," pochválil svého svěřence oddílový trenér Kamil Ploc. Olympijský vítěz

David Kostelecký rovněž dosáhl na velmi pěkný výsledek, když po kvalifikačním nástřelu 121 terčů skončil patnáctý.

I v družstvech Čechům cenný kov těsně unikl. Trio Vaněk, Kostelecký (Dukla) a Jiří Lipták (Olymp) obsadilo 4. pozici.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler

DO SEZONY SE PŮJDE S OPTIMISMEM

S optimistickými vizemi vstupují do nadcházející sezony běžci na lyžích. Reprezentaci tvořenou závodníky Armádního sportovního centra Dukla Liberec nově vede německý šéftrenér Falk Göpfert, který naznačil velkou spokojenost s přípravným obdobím. Předseda úseku Aleš Vaněk je dokonce přesvědčen, že na vrcholu, kterým bude mistrovství světa ve Falunu na přelomu února a března příštího roku, může cinknout i medaile.

„Olympiáda v Itálii potvrdila vzestupný trend výkonnosti našich lyžařů, kvalitu rozhodně máme," prohlásil Vaněk, jenž tak nenápadně připomněl nádherné páté místo Jiřího Tuže ve sprintu a sedmé Kateřiny Janatové ve skiatlonu. Zapomenout se nesmí ani na Michala Nováka, dalšího z lídrů, který už delší čas patří do užší světové špičky. Přínos se očekává rovněž od nové sportovní ředitelky Petry Hynčicové, bývalé reprezentantky a duklačky, jež ve funkci nahradila Štěpána Kalibu *(přešel do ASC Dukla na post šéftrenéra lyžování – pozn.)*. „Mám výhodu, že úsek jde správným směrem a nemusím nastavovat nějaký nový režim," poznamenala. Letošní sezona odstartuje na konci listopadu závodem Světového poháru ve finské Ruce. Velkou pozornost bude tradičně přitahovat Tour de Ski (startuje 1. ledna), dále světový šampionát do 23 let v Estonsku a tu největší již zmíněné MS ve Švédsku. „Data z přípravy vypadají velmi nadějně. Ale čísla na papíře jsou jako bikiny – ukáží hodně, ale ne všechno," zašprýmoval si před novináři šéftrenér Göpfert, nástupce Vasila Husáka. Třiapadesátiletý kouč má bohaté zkušenosti, naposledy působil u národního týmu Rakouska. „Někdy v dubnu mi zavolal Štěpán Kaliba, zda bych měl o tento post zájem. Byli jsme v našich představách jednotní, jsem rád, že to klaplo," řekl ke svému angažování. Pozitivní dojmy mají po prvních měsících také samotní závodníci. „Šli jsme do větších objemů. Soustředění a tréninků bylo hodně. A hlavně bez výpadku, jen občas proběhly lehké rýmičky," pronesl jednadvacetiletý Jiří Tuž, jenž kvůli lednovému MS do 23 let vynechá Tour de Ski. Na prestižním podniku naopak nebude scházet Kateřina Janatová. „Jsem zatím spokojená. Odtrénovala jsem víc hodin než v minulosti. Teď se tu tvoří nový, mladý tým. Jsem ráda, že jsem jeho součástí," uvedla v současnosti nejlepší česká běžkyně. Kromě ní, Tuže a Michala Nováka figuruje v áčkové reprezentaci ještě Kateřina Dušková a Matyáš Bauer. Tým B tvoří Tomáš Dufek, Jonáš Hellmich, Mike Ophoff, David Pešta, Jakub Štvrtecký, Anna Marie Jaklová, Anna Milerská a Lucie Tůmová.

TUŽ SE ZNOVU CHCE MĚŘIT S ELITOU

Jan Franc, Vasil Husák, nyní Falk Göpfert. Už třetí šéftrenér formuje v seniorské reprezentaci Jiřího Tuže, vycházející hvězdu běžeckého lyžování. „Přál bych si, abych s jedním koučem vydržel delší dobu než jeden rok. Měl jsem z toho respekt, ale sedli jsme si a našli společnou cestu," poznamenal jednadvacetiletý mladík z armádního klubu Dukla po prvních měsících společné přípravy.

Jeden z kempů se konal netradičně ve vinařské oblasti na Pálavě. „Mysleli jsme si, že je to trošku vtip, ale bylo to fajn soustředění. Využili jsme nejen kolečkové lyže, ale i kola. Běhali jsme a posilovali. Celkově jsme toho odtrénovali hodně, celý tým se sblížil," pochvaloval si pátý muž z únorového olympijského sprintu v Itálii. Na konci sezony přidal také pódiové umístění v závodě Světového poháru v Drammenu, což jej motivuje do další tvrdé práce. Chce být stále lepší a hlavně konkurenceschopný ve všech disciplínách. Hodně proto zapracoval i na distancích. „Ve sprintu se ale zhoršit nechci. Zůstává nadále prioritou. Dosažené výsledky jsou pro mě velkým zdrojem energie. Když si vzpomenu na ty pocity, chci něčeho podobného dosahovat znova a znova," poznamenal s pokorou. Nijak také netajil, že se stále rád inspiruje norským fenoménem Johannesem Klaebem. „Dost ze svého tréninku sdílel na sociálních sítích, rád bych šel v jeho kolejích." Klaeba sleduje od svých dvanácti let. I proto mu je styl připomínající atletickou kadenci velmi blízký. Mezi protřelými alpskými vlčáky si na trati musí rovněž počínat sebevědomě. „Nejhorší je strach z vyděšení. Když nebudu zkoušet nové věci, nic se nenaučím," má jasno. Odvážná povaha mu velí pokoušet se porážet nejlepší, tedy i favorizované Nory, kteří mužskému běžeckému lyžování jasně vládnou. „Hodně lidí chce vidět, aby vyhrál někdo jiný," přikyvuje Tuž. „Ale je to těžké, když vidíte, jaké mají materiály, jak dokáží namazat. Ve sjezdech nemáte moc šancí. To trochu motivaci ubírá, ale člověk musí pořad věřit, že je porazit může," dodal odhodlaně.

JANATOVÁ JE HLADOVÁ I PO OLYMPIÁDĚ, CHCE BÝT JEŠTĚ LEPŠÍ

V ženské kategorii je už delší čas jasnou českou jedničkou. Na olympijských hrách ve Val di Fiemme ale ukázala, že v ní dříme mnohem hladovější šelma prahnoucí po velkém úspěchu. Sedmé místo ve skiatlonu bylo pro Kateřinu Janatovou krásným výsledkem, ona sama chce ještě víc. „Ráda bych za necelé čtyři roky ve Francii tenhle výsledek ještě vylepšila," netajila smělé ambice směrem k dalším startům pod pěti kruhy členka ASC Dukla.

V devětadvaceti letech je ve velmi dobré kondici. „Digginsová či Slindová patřily do absolutní špičky i po třicítce. U někoho to v tomto věku může teprve začínat. Byla jsem sedmá ve skiatlonu, ale mrzelo mě, že jsem nestartovala na padesátce, kde jsem si věřila ještě malinko víc," připomněla svou absenci zaviněnou nemocí v posledním závodě olympijského programu běžkyň na lyžích. S příchodem nového šéftrenéra Falka Göpferta pozměnila jisté návyky. V Norsku už v rámci přípravy netráví tolik času, na soustředění jezdí s českou reprezentací.

„Říkala jsem si, že je to nový impulz. Hodně to máme postavené na vysokohorské přípravě. Třikrát jedeme do výšky, nějakých 1 800 metrů. Rozhodla jsem se, že chci jít touhle cestou. Příští olympiáda je také položená výš. Může mi to prospět, určitě je to cesta," je přesvědčena.
Pomáhá jí i atmosféra v týmu, mezi mladšími kolegyněmi se cítí výborně. „Na kolektivu mi hodně záleží. Nechci být mimo. Holky teď udělaly také velký pokrok, jsou velmi chytré, přemýšlí o tom. I atmosféra je uvolněnější, to si užívám. Bylo by fajn něco zajet i v team sprintu."
Janatová má pověst dříče. Letos svá tréninková maxima ještě navýšila. „Pod Falkem jedeme velké objemy. Můj standard je 20 až 25 hodin týdně. Za rok to dává nějakých 900 hodin čistého tréninku, což je o čtyřicet více, než jsem kdy měla. Když ale cítím, že jsem hodně unavená, tak to nelámu přes koleno," prozradila.
Před listopadovým vstupem do Světového poháru ve finské Ruce si formu otestuje při závodech v norském Beitostölenu. „Potřebuji si zajet dobrý výsledek, získat sebevědomí. To mě trošku uklidní. Ve sprintu si momentálně tolik nevěřím. Je to i věkem, kdy člověk rychlost trochu ztrácí. Mně se vyplatí být víc vytrvalec, protože těch závodů je hodně a zákonitě i víc šancí na dobrý výsledek. Tenhle podnik mi určitě ukáže, jak na tom jsem."

OKYSLIČENÝ REALIZAČNÍ TÝM, NOVÁ ZNAČKA LYŽÍ. ZATÍM JSEM NADŠENÝ, ŘÍKÁ NOVÁK

I v další sezoně hodlá potvrzovat příslušnost k elitě. Michal Novák nedávno oslavil 30. narozeniny a věří, že na vrcholných akcích znovu může míchat kartami na předních pozicích. Pomáhá mu k tomu důvěra nového reprezentačního šéftrenéra Falka Göpferta i dlouhodobá spolupráce s Vasilem Husákem a nově i s Markusem Cramerem. Okysličený realizační tým si velmi pochvaluje. A je tu ještě jedna zásadní změna. Po letech u Salomonu přešel na lyže Fischer, což podle jeho slov otevřelo další prostor pro zlepšení výkonnosti.

Nedávno jste oslavil 30. narozeniny. Cítíte se na vrcholu sil?
Doufám, že jich bude dost. Předchozí testy ukázaly, že jsem na tom nejlépe, co jsem kdy byl. Vše ukáží až závody na sněhu.

Reprezentaci převzal Falk Göpfert. Individuálně vás ale vede jeho předchůdce Vasil Husák a také uznávaný německý kouč Markus Cramer. Nastíníte rozdělení rolí?
Mít kolem sebe tři osoby je na komunikaci možná trochu složitější, ale klape to. S Falkem jsme se poznali na jaře a v průběhu léta. Vzešlo z toho, že mi dal více prostoru, za což jsem hrozně rád. Když budu chtít s něčím poradit, je mi k dispozici. Shodli jsme se, že by byl nesmysl vnášet do mojí přípravy třetí stranu. Ze spolupráce Vasila s Marcusem jsem velmi nadšený. Všem nám to vlilo novou krev do žil. Už delší dobu jsem chtěl udělat zásadnější krok. Marcus trénuje i italský národní tým, takže s nimi občas jezdím na nějaké kempy. I to je skvělý impuls. Původně jsem myslel, že bude můj hlavní kouč a Vasil mu bude na dálku pomáhat. Vše ale vyplynulo tak, že plán dávají dohromady společně, a hlavně si velmi rozumí.

Změnil jste značku lyží. Vysvětlíte důvody?
Jedná se o poměrně zásadní krok. Ve finále jsem velmi nadšený, že se to povedlo. V Salomonu mám perfektní vztahy, lyže od nich byly rok od roku lepší. Na druhou stranu se objevovaly zádrhele. Jednou byly perfektní, jindy špatné. Zkrátka takový vabank. Proto jsem začal hledat jistotu. Lyže nemusí být na sto procent extrémně rychlé či spolehlivé, ale musí je zdobit pořádná kvalita na každý závod. Tohle Fischer splňuje. Navíc mi materiál od nich více pomáhá naplňovat správnou techniku běhu. To jsem poznal okamžitě, když jsem je poprvé nazul.

Jste pověstný svou všestranností. Bude disciplína, kterou byste chtěl upřednostnit?
Debaty o tom samozřejmě vedeme. Pokud to bude možné, pojedeme v zajetém módu. Hodnocení Světového poháru je na tom stavěné. Je potřeba zvládat distance i sprinty. Pořád jsem přesvědčený, že můžu jezdit všechno. Baví mě to a naplňuje. Loňská sezona byla velmi ovlivněná zdravotním stavem, což se zjednodušeně řečeno projevovalo právě nejvíce ve sprintech. Věřím, že teď už to handicap nebude.

Světový pohár odstartuje na konci listopadu tradičně ve finské Ruce, kde jste si vloni přivodil otřes mozku. Tento okamžik vás v dalším průběhu sezony limitoval. Vrací se člověk na takové místo s čistou hlavou?
Popravdě jsem si na to ani moc nevzpomněl. Je ale pravda, že Kuusamo v oblibě úplně nemám. Prostředí je trochu depresivní. Dosáhl jsem tam ale i pěkných výsledků, takže se budu soustředit, aby se tahle zastávka povedla.

Čekají vás dva vrcholy – Tour de Ski a mistrovství světa ve švédském Falunu. Bude náročné uspět na obou?
Světový šampionát má větší důležitost. Když se vám v sezoně nedaří a přijde forma na mistrovství světa, tak s tím člověk bude samozřejmě spokojený. Je to vrchol, k němuž veškeré úsilí směřuje.

Mužský tým by měl mít sílu. Máte k sobě Jiřího Tuže či Matyáše Bauera. Jak vysoké jsou ambice?
Reprezentace výrazně omladila, a to i u žen. Jsem věkově odskočený, mám to díky spolupráci s Marcusem jinak nastavené. Na reprezentačních kempech jsem tolik nebyl. Rozhodně ale věřím, že s Jirkou Tužem můžeme týmové sprinty zajíždět velmi dobře.

Na předsezonní tiskové konferenci byla ze strany vedení běžeckého úseku vyslovena touha po velké medaili. Je reálná?
Za mě ano. Několikrát jsme byli velmi blízko. Ukáží to až výkony, pak z toho třeba vypadne nějaký hezký výsledek.

Text: Pavel Král, foto: CPA

VOZP | VOJENSKÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

DRÁHAŘI DUKLY POLOŽILI NA MS SLIBNÝ ZÁKLAD PRO OLYMPIJSKOU KVALIFIKACI

Sprinteři Dukly

Slibný bodový základ do olympijské kvalifikace pro hry v Los Angeles 2028 položili dráhoví cyklisté Armádního sportovního centra Dukla na nedávno skončeném mistrovství světa v Číně. Sprinteři i vytrvalci se blýskli několika povedenými výsledky, které jsou pro její další vývoj velkým povzbuzením.

Nadějný start v týmovém sprintu

Nejkratší cestou ke startu pod pěti kruhy je pro sprintery Dukly Brno týmový sprint. Slovo „nejkratší" je ale trochu zavádějící – na olympiádu se v této disciplíně kvalifikuje pouze osm nejlepších zemí.

„Začali jsme víc než dobře. V kvalifikaci jsme zajeli osmý čas, přičemž od čtvrtého místa nás dělily jen desetiny sekundy. Ve druhé jízdě kluci zajeli podobně, což stačilo na osmé místo. K vysněné šestce sice kousek chyběl, ale i tak to bereme všemi deseti, protože na olympiádu se kvalifikuje právě osm států. V Evropě jsme skončili čtvrtí. Za námi zůstali naši největší soupeři, například Německo a Itálie. Proto to považuji za velmi dobrý vstup do kvalifikace a výborný výsledek na nejnašlapanějším mistrovství světa za poslední roky. Na startu bylo 19 týmů," uvedl šéftrenér Dukly Brno Svatopluk Buchta. Spokojený byl také s výkony v individuálních disciplínách. „Když se připravujeme na týmový sprint, tak keirin i individuální sprint trochu trpí. Přesto Dominik Topinka závodil velmi dobře. Od roku 2017, kdy se to podařilo Tomáši Bábkovi, nebyl nikdo z našich mezi nejlepší dvanáctkou. Jedenácté místo je proto velmi dobré a Dominik se neztratil ani v individuálním sprintu. David Peterka startoval také ve sprintu a keirinu, ale tam se projevilo, že se v týmovém sprintu vydal ze všech sil. Prostě se vyčerpal a v dalších závodech už to nebylo ono. Třinácté místo Jana Pořízka v kilometrové časovce v čase 1:01 je velmi dobré, zvlášť pro dráhaře, který na tuto disciplínu rozhodně není specialistou," pokračoval Buchta.

Dívky musí přidat

Stejně jako muži se na týmový sprint zaměřují také ženy. „Holkám to nevyšlo, třinácté místo není podle našich představ. Dosažený čas už bohužel patří jen k průměru. Svou roli mohla sehrát i viróza u Veroniky Tamme, její jízda nebyla tak ostrá. Holky ještě budou muset přidat. Veronice se nepovedl ani individuální sprint. V keirinu se dostala mezi posledních osmnáct závodnic, do semifinále už ale nepostoupila. I tak je třinácté místo dobrým výsledkem a můžeme doufat, že by se mohla kvalifikovat prostřednictvím individuálního žebříčku," dodal brněnský šéftrenér.

Omnia nad očekávání

U vytrvalců jsou pro olympijský ranking zásadními disciplínami omnium a madison. Ve víceboji zaslouží dráhaři Dukly Praha absolutorium. Petra Ševčíková obsadila deváté a Adam Křenek desáté místo. „Tady jsme spokojeni velmi. Mít oba závodníky v TOP 10 je moc fajn. Mistrovství světa má mnohem vyšší kvótu než Světové poháry či mistrovství Evropy. Klíč pro postup je poměrně složitý, takže je potřeba podobné výkony zopakovat i na dalších významných akcích. Oba si vedli výborně," říká s uznáním Lukáš Thun, šéftrenér ASO cyklistiky, jehož zároveň potěšil posun v závodním stylu, větší taktická vyzrálost a také psychická odolnost. „Nešlo z jejich strany o žádné pasivní závodění. Aktivní přístup předvedli ve všech disciplínách, tedy ve scratchi, tempu, eliminaci a bodovačce. To je za mě do budoucna stěžejní."

V madisonu se čekalo víc. Matyáš Koblížek s Milanem Kadlecem však ztratili dva okruhy a závod nedokončili. „Musíme to pořádně rozebrat a najít příčiny, proč to klukům v Šanghaji nevyšlo. V únoru nás čeká mistrovství Evropy v Berlíně, kde je potřeba tohle zaváhání napravit," apeluje Thun. U žen musela zraněnou Barboru Němcovou (otřes mozku z eliminace) nahradit teprve devatenáctiletá Vendula Strakatá. Spolu s Petrou Ševčíkovou dojely čtrnácté. „Vendulu musím pochválit. V elitní kategorii je prvním rokem, byl to pro ni křest ohněm a rozhodně nezklamala. Je ale jasné, že se na tuto důležitou disciplínu musíme v přípravě ještě více zaměřit."

Chvála Křenkovi

Vůbec nejlepším výsledkem byla Křenkova pátá příčka v eliminaci. Posun k medailovým pozicím je zřejmý. „Adam vylepšil své maximum. Získal velkou porci bodů, které jsou abnormálně důležité pro účast na dalším mistrovství světa. Kvalifikace na OH je dvouletá. Abyste v ní uspěli, nesmíte na MS scházet. A právě takové výsledky vám drží dveře otevřené." Velmi nadějně měla rozjetou eliminaci Barbora Němcová, jenže ji postihl nezaviněný pád. V zatáčce byla sražena Švýcarkou Lorenou Leuovou. „Když se na něco připravujete a přijde tohle, jste z toho zákonitě smutný. Mrzí mě, že rozhodčí jsou v těchto kontaktních disciplínách velmi benevolentní. Kdyby se agresivní způsob závodění trestal více, nemuselo by k podobným pádům vůbec dojít. Bára měla jet madison s Petrou Ševčíkovou, o to byla tahle chvíle bolestivější. Nejsme Itálie, kde je zastupitelnost obrovská." Navíc z toho u Němcové po povedeném začátku mohlo být mnohem víc než konečné 12. místo. „Na rozdíl od předešlých světáků šlo z její strany o naprosto koncentrovaný výkon, jízdu měla pod kontrolou, mohlo to vést hodně vysoko. Škoda," litoval Thun.

Emotivní role experta

On sám prožil letošní šampionát coby expert České televize po boku komentátora Tomáše Jílka. „Udržuje vás to v připravenosti, zároveň si rozšiřujete obzory. Všichni členové národního týmu jsou z Dukly, tím je všechno emotivnější. Tím pádem nemohu být zaujatý, naopak, je v tom velká empatie. Emoce korespondují právě s Duklou. Jde o to náš sport divákovi co nejvíce přiblížit, zpopularizovat a třeba i říci, jak zásadní je role Armádního sportovního centra v zajištění reprezentace České republiky," poznamenal Lukáš Thun k prioritám, které v roli odborníka považuje za zásadní pro zviditelnění dráhové cyklistiky.

Text: Jaroslav Cícha, Pavel Král, foto: Arne Mill

Již jen se kvalifikovat na světový šampionát je hodně náročné. Závodníci musí sbírat body na různých závodech, teprve pak mohou bojovat o medaile na MS. A tam je to ještě složitější, nikdo z nejlepších nechybí. Proto je každý kvalitní výsledek podložen velmi dobrým výkonem. A umístit se v elitní desítce, to již znamená být světová extratřída.

Jasně nejlepší umístění vybojoval v Šanghaji **Adam Křenek**. Pátá příčka v eliminaci byla podložena desátým místem v omniu, tedy pro olympijskou kvalifikaci v disciplíně nejdůležitější. Křenek předvedl navíc výkon, který si každý trenér přeje. Jezdil aktivně, nebál se jít do úniků a zaslouženě byl odměněn. Z jeho pohledu jasně nejvydařenější účast na mistrovství světa.

Ještě o místo lépe si v omniu vedla **Petra Ševčíková**. Šestadvacetiletá reprezentantka do olympijského kvalifikačního žebříčku, který se začal plnit právě v Číně, si připsala solidní porci bodů. „Jsem ráda za to, že jsem dokázala zopakovat výsledek z loňského roku. Závod jsem otevřela dobře ve scratchi, což je vždy pozitivní. Nevyšlo mi tempo race, dobrá byla vylučovačka, ale jezdilo se hodně nebezpečně hlavně ve scratchi a vylučovačce, bylo to hodně agresivní," řekla Petra Ševčíková.

Osmé místo vybojovali **Adam Rauschgold, Dominik Topinka a David Peterka** v olympijském sprintu. V kvalifikaci zajelo české trio čas 42,940 sekundy, který mu zajistil osmou příčku. Nejrychlejší byli Nizozemci, na něž Češi ztratili 0,589 sekundy a právě pozdější zlatí medailisté pak české reprezentanty čekali v prvním kole vyřazovací části. „Před rokem jsme na mistrovství světa v Chile byli v týmovém sprintu šestí, byť tehdy nebylo startovní pole tak našlapané jako tentokrát. Nechali jsme se možná trošku namlsat. Chtěli jsme být šestí, nebo to vylepšit na páté místo a při ideální konstelaci bojovat o medaile. Jsme smutní, ale s odstupem budeme vystoupení v Šanghaji hodnotit kladně," uvedl nejzkušenější člen české trojice Dominik Topinka, který pak přidal i postup do semifinále keirinu a elitní desítka mu unikla o jednou příčku.

Smůla Barbory Němcové

Vylučovací závod měla velice slibně rozjetý, ale po pádu skončila na 12. místě. Vyšetření v nemocnici následně potvrdilo otřes mozku, a česká závodnice tak přišla o další starty v bodovacím závodu a madisonu. Jednadvacetiletá cyklistka skončila na zemi poté, co ji v zatáčce srazila Švýcarka Lorena Leuová, která jela těsně za ní. Němcová zůstala po pádu delší dobu v péči lékařů. Utrpěla četné odřeniny a při nárazu do hlavy jí praskla helma. Výsledky následných vyšetření jí ale vzaly možnost pokračovat v šampionátu v Šanghaji. „Bohužel jsem se silně bouchla do hlavy a následné vyšetření potvrdilo otřes mozku. Lékaři mi doporučili, abych už v dalších závodech nestartovala, a tím pro mě mistrovství světa skončilo. Velmi mě to mrzí, těšila jsem se," řekla Němcová.

Petra Ševčíková

PRÁVNÍ PORADNA
Interního komunikačního portálu

Na portálu se setkáváme s dotazy na příplatek za služební pohotovost. Poslední dotaz se týkal právě příplatku za služební pohotovost na telefonu.

Dotaz:

Dobrý den,
opravdu nemohu přiznat příplatek za pohotovost „na telefonu" s reakční dobou 15 hodin u útvaru a v místě nasazení 24 hodin v pracovní dny mimo poslední pracovní den před dny pracovního klidu? Dostávám informace, že některé útvary tyto příplatky (v rozsahu reakční doby 15–18 hodin) přiznávají, některé nikoliv. Pokud bych je přiznal, tak bych si údajně počínal proti pravidlům řádného hospodáře.

Děkuji za odpověď

Odpověď:
Co je **služební pohotovost** vojáka z povolání stanovuje § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, (dále jen „zákon"). Zákon nerozlišuje, zda je reakční doba 15 minut, dvě hodiny nebo 15 hodin. Rozhodující není délka reakční doby, ale skutečnost, že byla služební pohotovost řádně nařízena rozkazem, stanovena povinnost být dosažitelný a v případě vyrozumění nastoupit do služby s uvedenou reakční dobou. Služební pohotovost podle § 30 zákona znamená, že voják je mimo běžnou dobu služby omezen ve svém volném čase tak, aby byl připraven nastoupit k plnění služebních úkolů v určeném časovém limitu. Podmínky nařizovaní služební pohotovosti jsou stanoveny v hlavě 9 pomůcky SST MO **„Výkon a doba služby vojáků z povolání"** (5. vydání č. j. MO 610745/2026-7542).
Zákon stanoví, že vojákovi, kterému byla nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona, náleží podle § 68 f zákona:

- 1 500 Kč za kalendářní měsíc, zasáhla-li služební pohotovost alespoň do 10 dnů,
- 3 000 Kč za kalendářní měsíc, zasáhla-li služební pohotovost alespoň do 20 dnů.

Pokud byla služební pohotovost vojákovi nařízena alespoň v těchto minimálních dobách, náleží mu uvedený příplatek za služební pohotovost.

Redakce IKP

ikp.army.cz

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE SE PODÍVÁME NA DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI Z PROVOZU PORTÁLU

A report

Vydává MO ČR
Kabinet ministra – tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 27. 10. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 16. 11. 2026

Titulní strana: 7. mb
Zadní strana: VP

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckerova@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na **www.mo.gov.cz**

VÁNOCE S BENEFITY
TIPY NA VÁNOČNÍ DÁRKY

stavebnice
DATART.cz

společenská hra
Alza.cz

prémiové chytré hodinky
Garmin

projector smart mini
Hisense

kulmofény pro péči o vlasy
Niceboy

vánoční trenky Styx art
Trenýrkárna.cz

trekingové hole
HUDYsport

domácí rotoped AirBike
inSPORTline

mobilní příslušenství
FIXED

cestovní kávovar
itakava.cz

kazeta s kosmetikou
RYOR

triko Reaper Vet Line
panskatrika.cz Patriot

Pohodové prožití vánočních svátků přejí Benefity pro vojáky a válečné veterány.

Benefity pro vojáky AČR
www.benefity-army.cz

Sledujte nás také na našich facebookových stránkách

Benefity pro válečné veterány
www.benefity-veterani.cz

ISUZU
212 39-51
VP